

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

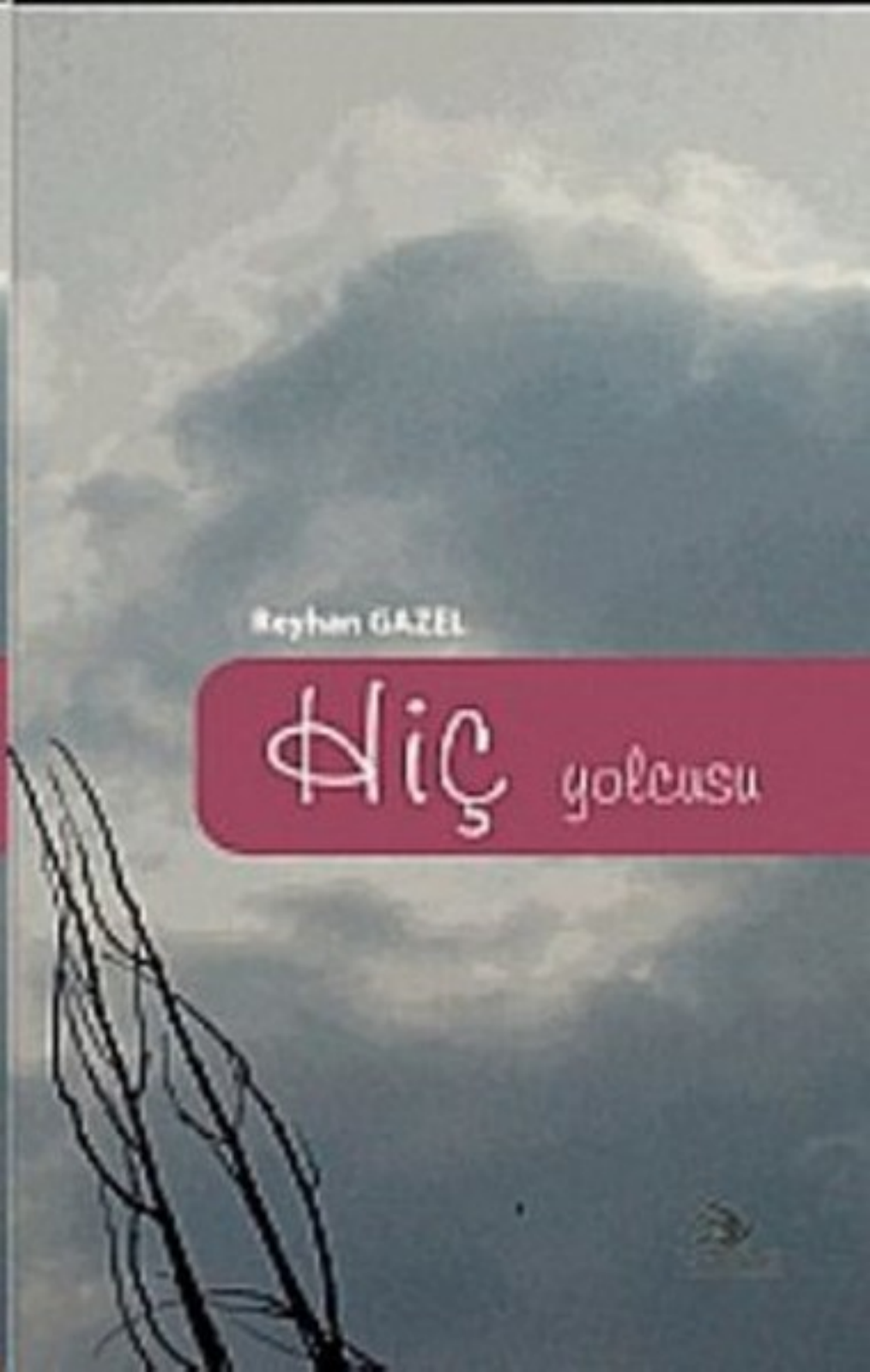
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Reyhan GAZEL

Hiç yolcusu

HIÇ YOLCUSU

Reyhan Gazel

Reyhan Gazel

1973 yılında Ankara'da doğdu. Hacettepe Üniversitesi Felsefe Bölümünden 1994'te mezun oldu. Ahmet Yesevi Üniversitesi Eğitim Yönetimi Bölümünü 2007'de bitirdi.

Yayınlanmış Eserleri: Felsefe Ders Kitabı (1998), Yürek Felsefesi (2008), Rayiha (2011).

HİÇ YOLCUSU

Reyhan Gazel

Ebabil Yayınları: 149

Deneme Dizisi: 2

1. Baskı Temmuz 2013

Hiç Yolcusu

Reyhan Gazel

© Ebabil Yayınları

Bu baskının bütün hakları Ebabil Yayınlarına aittir. Yayıncının yazılı izni olmaksızın kitabın tümünün veya bir kısmının elektronik, mekanik, fotokopi veya başka herhangi bir yolla basımı, yayımı, çoğaltımı ve dağıtımı yapılamaz.

Baskı ve Cilt: Hazar Matbaacılık. Kazım Karabekir Cad. 7/56-57 İskitler/Ankara

Kütüphane Bilgi Kartı

Reyhan Gazel

Hiçlik / Reyhan Gazel

1. baskı, 127 sayfa, 13.5x21.5 cm.

Kaynak ve İndeks yok.

ISBN: 978-9944-446-85-3

1. Hiç 2. Hakikat 3. Yol 4. Gökyüzü 5. Felsefe

Ebabil bir Nobel Yayın Dağıtım Tic. Ltd. Şti. markasıdır.

Sertifika No: 1005-06-001822

Mithatpaşa Cad. No: 74, Kocatepe Kültür Merkezi, Kızılay, Ankara

Tel: +90 312 418 2010 Faks: +90 312 418 3020

ÖN SÖZ

An gelir varlığın delil olmadığı bir “can”ı taşıdığınızı düşünürsünüz. İşte öyle bir anda bu kitap yazılmaya başlandı. Sırtınızda emanet olarak hissettiğiniz “can” öyle taşınmalıydı ki, içindeki yürekle birlikte yaradılış amacına uygun bir “can” olsun. Öyle bir anda da kitabın devamı yazıldı. Onlarca metaforun tırnak içindeki “kendim”ce anlamıyla “hiç” yolculuğu bitmiş oldu. Ayrıca, tırnak içinde olmayan kelimelerin hiç birine anlam yüklemesi yapılmayarak, okurun herkes kadar bildiği anlamı kullanması da mümkün oldu.

Her insanın yaşamının en az bir döneminde yaşadığı “hiç yolculuğu”, bazı cümlelerin sonundaki üç noktayla hatırlatılarak okurun, yazıların içindeki düşünce yoğunluğunda yaşaması isteği amacına ulaşır mı bilinmez ama bu kitabı okuyanlar için mutlaka bir “yolculuk” başlayacağı öngörüsü elinizdeki kitabın temel “dur”uşudur.

“Hiç yolculuğu” zor bir yolculuktur. Mekân değişmese de sürekli değişen, değişirken de gelişen bir “ben”... “Ben”i geliştirerek taşmanın zorluğu, “kapı”daki huzurla kolaylaşırken bir yandan da hüznle barışık yaşama isteğinin “ben”deki kurgusu...

Bu kitabın yazılmasında çok insanın katkısı var. Kimi “durarak”, kimi “giderek”, kimi “kalarak”... Kimi öğreterek, kimi gülümseyerek, kimi kızdırarak, kimi... Kimi öyle, kimi böyle... Tüm yaşanmışlıklar bir tarafa “yazabilmek” önemlidir. “Yazmam” için bilgilerini esirgmeden “var” olma nedenime katkı yapan hocalarıma teşekkür borcumu elinizdeki kitapla ödeyebilmem benim için büyük mutluluk.

Tüm yazılanların ötesinde derin algısını basit cümlelerle yaşamıma katan oğlum Aral Gazel'e herkesten farklı bir teşekkür borcum var. İyi ki Yaradan beni oğlumla buluşturdu.

Özetle; kimiz ki!

İnsan olmaya çalışmaktan öte

Reyhan Gazel

“Hiç”mek

Bir kelebek misali oradan oraya uçan kendince yürekleşebilmiş tüm yüreklere ithafla başlamanın yerinde kalıcılığı niyetimle merhaba...

Yaşamın tümü aslında kendi içinde büyük zorluk taşıırken, yürekleri de hesaba katan ve insanı “insanlaştıran” bir anlayışla devam etmenin zorluğu bir tarafa, yeryüzüne hâkim tepeleri de yürekte taşıyabilmenin hüznü sarmadan yola çıkılmayacağı-nı iyi biliyoruz. Tam da zorluk bu noktada değil mi?

“HİÇ”leşebilmekten öte “HİÇ”mek... Varlıkta yokluğu düşünebilmek... Bir süreçten öte, süreci taşımak... Sonrasında hakikat... Büyük hedef...

Anlık değişebilen süreçlerin değil, anlık gelişebilen süreçlerin katkılarını daha da derinlere vurdurtan anlayışla yola çıkabilmenin netliği...

Aslında yaşamın kendisi bir yolculuktur. Belki de maharet hangi yoldan, nasıl ve ne netlikte gidileceği...

Biliriz ki, herkes kendi yolunu esaslı bir yol düşünür ve idealleştirir. Pek az insan gittiği yolun “doğruluğunu” sorgular.

Paradigmaların “netliği”, sağlamlığından öte net olarak bilinirliği belki de bunları söyleten...

Her insan Yaradanın büyük lütfü olarak kendi kıymetini bazen, bazı bazı... Unutabiliyor. Yaşamın karmaşıklığı, yüreklerin yer yer yok sayılması... İnsana çok da “değer” verilmeyen ortamların çokluğu... İnsanı Yaradanın lütfü olarak algılatırmıyor. Olabilir. Lakin derdimiz tam da bu noktada ortaya çıkıyor: “HIÇ” mek aslında Yaradanın lütfü olarak sürekli gördürten bir anlayışı barındırıyor. Barındırmalı. Herkes bunu bilmeli... Bilmeli... Bilmeli...

Bilmeli derken aslında kastımız fark “edebilmeli...”

Yumuşak bir girişle başlayabilmenin yürekteki karmaşası... Belki de insanı “yumuşakça” “HIÇ” mek yoluna çevirmek... Kim bilir başarırız bakarsınız...

Kendi varlığının ontolojik çözümlemesini yapmadan/yapmadan başka yaşamların/yüklerin ontolojik çözümlemesini yapmaya kalkanlar aslında ilk hedef kitlemiz... Paradigmaların sorgulatılması da... Önce kendi yüreğimiz ve içindekiler hedefimiz vesse-lam. Aslında her yürek, koca bir evren ve Yaradanı barındıran büyük lütuf... Varlık kendi içimizde, varlığımız kendimizde...

Büyük laf ettim; biline!

“Hiç”siz

Bir “hiç”sizliktir gidiyor âlemde. Bu âlem öyle sıradan bir âlem de değil üstelik. Herkesin sahte kimlikler ile dolaştığı, sahte bir dünyanın evrenleşmesi gibi adeta. Evrenin içi dolu, dışı boş... “Boş” ile yaşamaya alışmış, garipsenmeyen bir duruşun acizliği...

“Boş” dış ile yaşamakla aciz duruş arasında gidip gelen anlamsız bir huzursuzluk gibi...

Kendi yüreği-ne inemeyen, yüreğini bilemeyen, yaşamı yüreğine verdiremeyen, adeta varlık nedenini yok sayan, varlığını bir kır çiçeğinin ürkek duruşu gibi görebilmeyi “insan” olmayla bütünleştirebilecek kadar aciz bir duruş üstelik...

“Ne etsek” derken bile ironiye vardırıtmadan yazıya vurduk kendimizi...

“HIÇ”mekten bir haber olmasa bile “”hiç”emeyen, “hiç”siz insanlar olarak yaşamaya devam edenlere ithafla devam edelim...

“Hiç”mek; varolanın bütününün tam değillesi değildir aslında. Varlığını anlamaya bile çalışmayanlar, varlığın meskeninin dil olduğunun farkına varamadan ölüp yitiyor yazık ki... Yiterek yittiği

yerde ardında bıraktığı “kendi ontolojik çözümlemesini” sahtelik üzerine kurgulayarak “boş” bırakarak üstelik...

“Yalan dünyada ne ettin?”

“HİÇ”edemedim.

“HİÇ”emedim.

“HİÇ”meye yürek yoramadım.

“HİÇ”sizim ben.

“HİÇ”sizleşen yüreklere yalan dünyada “doğru” gelen sahte varlık anlayışı aslında “HİÇ”sizliği tercih ettiklerinden değil, “HİÇ”emediklerindendir. Yazık!

Haklılar aslında. “HİÇ”sizlik “HİÇ”mekten daha kolay. Korkutucu olan görünmeyendir mantığı ile, yok sayarak elde olanlarla idare etmenin adı olmuş “HİÇ”sizlik.

“HİÇ” korku verir yüreği bilmeyene... Derinler ürkütür, dalıp çıkamamaktan kolaydır HİÇ dalmamak.

Sahtelikle “HİÇ”sizliği eş anlamlı gördüğüm düşünülmeden toparlayalım. “HİÇ”sizlik sahtelikten öndedir, sahtelik “HİÇ”sizliğe açılan yegâne kapıdır. O kapıdan girince karşınızda bulursunuz “HİÇ”sizliği... “HİÇ”sizi.

Felsefeye devamla...

Üst dili hep kullanmak yorucudur. O dakika aklınızı hafiften duvara çevirir sonlu varlıkta varlık bulmaya çalışırsınız. Korkmayın... Geçer.

Derdimiz “HİÇ”sizi tanımlamak değil, yaşama geçirmek olduğundan kontrollü bir ifade dizini ile yazıya devam etmeye çalışmaktayız; anlayana...

Biliriz ki ders derste öğrenilir lakin yaşama katılmayan ders ders değildir.

“Hiç”tin mi Hiç?

Aniden karşımıza çıkan bir bulutun göklerden haber getirdiğini düşünerek, attığımız her adımda bir bulut beklentisi içinde gökleri merak ederek yaşamak...

Yürek konuşur aslında sessizce. Bulutlardan habersiz olmayan konuşmayı verir dillere... Diller bilmez ki gökler nerede?

Her yeni gün sanki gerçekten yeniymiş hissinde yaşanırken, bulutların gökleri dillere getirmesi bir fantezi değil. “Hiç”tin mi bunu anlarsın insanoğlu!

“Büyük lokma yerken” bile “büyük laf” edebilmeyi düşünenler bilmezler ki “Hiç”mekten öte yol yok!

Yaşamı gökleri merak ederek yaşarlar “Hiç”erek bazı insanlar... Bazı insanlar ise “Hiç”i yaşamın yokluğu düşünürken üstelik...

Aynı gökyüzünden nefes alabilmenin de anlamsız kaldığı anları bilerek yaşayabilmektir büyük dert...

Kendi gökyüzünü kendisi yaratmaya çalışarak “hiç”emeyenlerin çokluğu yerleri sararken...

“Ney olup ağlamaktır işimiz” vesselam...

Göklere ağlar Ney...

Bulutlar indirir gözyaşını yüzümüze... Adeta “sen de ben gibi ağla” dercesine...

“HİÇ”emeyenlerin yaydığı “anlamsız, uygunsuz” enerji mi ki insanları “Hiç”leten?

“İroniden kaçalım, insana varalım” derken bile içimizi ağrıtan sızının getirdiği darlık... İnsanız vesselam!

Ağlamayan yürek yoktur, sevgiyle çıkılan hikmet yolculuğunda... Bu sevginin sonsuzluğunu anlamaktır işimiz insanoğlu!

Bir gün ya da bir an... Fark etmez. Zaman denen, kendimizdeki bölünmüşlüğü hissettiğimiz nokta... O noktadan başlayarak “Hiç”ersiniz, eğer yoksanız...

“Hiç”

Tekrar çocuk olabilsek “bugünkü aklımızın” ne işe yarayacağını düşünmek belki de “HİÇ”e açılan kapıdır. Düşünelim...

“Her yaşın “HİÇ”i kendine özeldir” gibi anlamı olmayan bir diyaloga girecek değilim elbette. “HİÇ”, varlığın tam değillemesi olmazken, her şarta göre değişebilirliğini “bugünkü akıl” ekseninde düşünebilmenin sadece kavramın içeriğini şekillendirmek adına önemli olduğunu bilebilmek önemlidir.

Bazen aklımıza net yerleştiremediğimiz kavramları aklın şablonları ile düşünerek, doğru çizgide kendimizce anlamlandırabiliriz. Her aklın şablonu bir diğerine uymadığından, ortak şablon üzerinde ortak akıl yaratma ve benzer analiz de yapabilen bir akıl lüksümüz olduğuna göre denemekte fayda görüyorum.

Aslında akıl lüktür. Akıldan kastımız “olanı” değerlendirmektir. “Akılsız” vurgusu, olanı kullanamayan/kullanmayandır kavramın içeriğinde. Tıpkı içimizde olan ve değerlendirmedikimiz/değerlendiremediğimiz “hiç”lik duygusu gibi...

“Yokluğa” kendimizce anlam yüklerken, kullandığımız/kullanamadığımız akıl vurgumuz yaşantılarımızda net gösteride bulunurken, gösteride bulunmayan kısmının ne işe yaradığını bilebilmek büyük iştir aslında. İşte tam da bu noktada “hiç”lik bilincinin derinlerden çıkartılmasının önemi ortaya çıkmıyor mu? Yitip gitmeyeceği bilindiğinden...

“Hiç”, “her şeyin” zıddı değildir. “Her şey” varlığa, “Hiç”, yokluğa tekabül etmez aslında. “Oluş”, ayrıntıda gizlidir, bulacak olan da ancak akıl ve yürektir. “Hiç”lik bilincinin oluşmasında varlığın değillemesi değil, yokluğun içinde gözle de görmeyebileceğimiz varlığı kavramak, kavrama yoluna girebilmek, kavrayacak akılla iş görebilmek... “Oldum” a doğru yol alabilmeye çalışmak...

Ontolojik çözümlenme tüm insanların ortak ve en önemli işiyken, “insan”ın varlık nedeni ile tesadüf felsefesi diye bir “şey”in bulunmadığı da içeriklendirilir. Evrende “boş” yoktur. Hiçbir şey “boş yaratılmamıştır” temelinde hareket gerektirir.

Hareketin olduğu “yerde” bereketin de olduğu bilinci ile “hiç”e doğru yol alabilmenin huzurunu taşıyabilen yüreklerle beraber olmak... Anlaşılmak; mutluluktur...

Evrende “boş” yok, “Hiç” var “her şeyin” zıddı olmayan...

Kendimce içeriklendirdiğim anlamlar bütününde yazabilmenin / yaşayabilmenin keyfi sararken üstelik...

“Hiç”e Yol Alan Analar

Öyle analar tanıdım ki; yıllarını
“Hiç”e yol almaya adayan koca
adamlara bedel bir yaşamın içinde...

Öyle analar tanıdım ki;
“Hiç”, yaşamlarının tam yol
ilerisi...

Öyle analar tanıdım ki;
“Hiç”i bilmeden de yaşayan
dev...

Bir insanın var olmasında-
ki etkenin adıdır aslında “analık”
... Eyleme dönüşmüş bir varlık süre-
cini barındıran...

Her şartta, her anda, her oluştta...
ana bileşendir insan yaşamında.

“Analık”,

Her ananın işi, her ana kadar kolay ilerlemez yaşamda.

Bazı analar yaşamın “yok”luğundan varlık çıkarmaya, “varlı-
ğından” anlam çıkarmaya şartlanmışken üstelik...

Ontolojik süreçlerin farkında olmadan kendisini bir insanın
ontolojik çözümlemesine adayacak kadar felsefenin içinde... Akar
derinlere derinlere...

Analar, aktığı derinliğin el yordamı ile bulanabileceği savın-
dan hareketle tam yol almışken bilmeden geçer tüm varoluş engel-
lerini de...

Ontolojik çözümlemeyi gerçekleştirme sürecinde, dağları bile devirebilen büyük bir güçle, bilmeden rahatlıkla geçebilen analar... Dönüp baktığında bile göremeyecek kadar hızla tam yol almışken üstelik... Mucizenin yeri olmayan yaşamda, bilmeden “mucize” yaşamak gibidir böyle analıklar.

Kendi var oluşunda aklının almadığı süreçleri bir başkasının var oluşunda gerçekleştirme... Yaşamsal ifade ile kendisini “mucize” ile söze dökerken bunu yaşar bir ana. Bilmeden...

Bu analara bayram yoktur. Olan sadece içindeki “yok”luktaki var olma çabasına bağlı kılınan bir süreçtir. Yaşamı dolu dolu yaşamak dedikleri... Doluluğun tam da kelime anlamını barındıran “boş”luğu yok eden bir yaşamla...

Analıkla ilgili o kadar çok sayfa yazılmış ki yüzyıllardır... Bize düşen anayı, ANA gibi yazabilmek... Ana sayfa misali, her şeyin arkasına yüzyıllar sonra yeni bir kavram da ekleyerek... Yaşamın çıkışını bir kavramın arkasına sığınarak belirlemek gibi...

Sığınılan kavramda, var olabilmeyi anlatabilmeye çalışmak gibi... Durmadan “çıkan” yaşamda aslında hep duran “çıkışı” anlatabilmeye çalışmak gibi... Olduğu kadar... Akılların yettiği kadar...

Üç noktayı bol kullandık. Çünkü okuyan kendisini yazsın istedik. Her şeyi yazandan beklemesin istedik. Farklı bir analık penceresi açmaya çabaladık... İyi ettik...

Yeni “Hiç”lik

“Her şeyin yenisi makbuldür” şablonunun işlemediği kavramdır “Hiç”lik.

“Her şeyin yüreği çoğalttığı” şablonunun da...

“Her şeyin görülebildiği”...

Aslında, yeryüzünde var oluş efsanesinin derinlere işlediği sığ terimlere de işlemez “Hiç”lik...

“Hiç”liğin işlediği tek yer yürektir; bulabilene...

İnsanı çoğaltan huzurun verdiği coşkuyla üstelik...

“Her şey huzur verir mi?” Sorusunu temele alırsak, içinden çıkılamayacak diyalogların devamında “evet” cevabının yetersiz ka-

labileceği düşüncesi insanidir. Nefsin her an devrede olduğunu bildiğimizden...

Zaman, güzellemedir “hiç”e yol alanlar için... Acıları küflen-dirmiş zaman, yüreği aydınlatan zamana yol verirken “hiç”e çıkan bir zamana dönüşür ansızın “yanan” yeni bir zamanla.

“Zaman nasıl yanar?” Derken bile yanan zamanı düşünerek anlık geçiş üstünlüğü acıdır aslında. Düşüncesizce tepilen ömür-lere, nefeslere...

Aslında şimdi yazılanlar/okunanlar önceki yazılmışların/ okunmuşların devamıdır; anlayamayanlara... Acılara geçiş üstünlü-ğü ile yol veren yüreklerin, sevgi özelinde çıktığı hikmet yolculuğu kılavuzunuz olsun.

Her “zaman” bir önceki “zamanın” tamamlayıcısı hikmet yol-culuğunda... Yaşamda “boş” yokken, yazılanlarda da “boş” olmaya-cağını bilenlere...

Somuttan soyuta inerken aslında inilen yürektir... Zaman da bunun en büyük takipçisi... İlerleticisi... Aslında itekleyicisi... Artık aklınız nereye uyarsa... Karar okuyanın!

Zamanda yolcuyken ayağa değen taş “hiç”lik yolunca yoldaşı-dır yüreğin... Taşlarla dolu yollarda ulaşırsınız ancak... Nereye ula-şacaksanız... Oraya!

Yolda “taş atan”lara da yaşamın içinde küçük sürprizler yine “hiç”le gelir. Zaman yoldaşlığı ile... Bitmeyen nefes olmadığından, ötelere doğru da... Yoldaşlık.

“Yeryüzüne inelim de yok aslında” derken bile yerleri hatırlatan “taş” bir gün gelir biter yanı başınızda. “Hiç” yolunda şaşma-yasınız diye...

Yol

Yola çıkılabildi henüz olmuşken, çıkılan yolun ardı, ardımızda kalmışken söylenir yol hikâyesi... Yol hikâyesi deyip kenarda tuttuğumuz nice hikâyeler, hikmet yolculuğumuzun yol kenarı ağaçları olurken nasıl işimize yaramasın?

İlerliyoruz göğe doğru; bazen yol kenarı türküleri ile bazen de yol kenarı ağaçlarının dibinde dinlenirken... İlerliyor muyuz?

Yollarda klavuzumuz olan “hikmet”, beynimizde tezahür ederken, anlamı da büyür zamanın “hiç” olmuşluğu diyarında...

Yol deyip kenarda bıraktığımız hikmet, ansınızın karşımıza çıktığında olanca şaşkınlığımızla yaşama duruşumuzu değiştirmeden ilerleyebilmek mümkün müdür?

“Hiç”erek yola devam edebilenlerden olmalı aslında insan.

“Hiç”erek göğe çıkabilmeyi beklerken yürek...

İlerleyin göğe doğru!

Aslında anlık “hiç”lik getirisidir yol hikâyeleri... Anların toplamı olan zamanın bütününe ulaştıran ve tüketen, ancak derinlerde varlık buldurtan...

Bana “ben” lazım, “kimse”den öte... “Ben”den ötede yol bulanlar, zamanın yol kenarı ağacının altında bekleme yaparken üstelik...

“Kendini” bekleyen çok bekler. İnsanın “kendi” gelmez ki kendine!

Yoldan gelen, yola gider aslında. Yolda bekleyen sadece bekler aslında... Yol kenarı ağacının sükûnetli ortamında huzur bulmak, huzuru hissetmek midir?

Huzur, sükûnet, yol, zaman, hikmet ve HİÇ... Ötesinde; içinde barındığı İNSAN!

Her yol insana çıkar! Yoldaysanız... Yol kenarı türküsüne takıldıysanız ya da yol kenarı ağacının altında bekleme yapıyorsanız “kendiniz”de gelmez “kendinize”...

Yol hikâyesi İNSANIN “kendi” olmasının hikâyesidir. İlerleyebiliyorsa hikâyesinin devamı de ilerler... Cilt cilt... Tüketilemeyen hikâyedir İNSAN... İnsan olmanın yolculuğu “hiç”erek, hikmeti yakalayarak...

Türkülerin dinlenme yeri aslında türkülerin yazıldığı yollar-
dır; devamında... İnsanın kendi yolculuğu... Kendine!

“Yol”lar

Ney olup ağlamaktır en güzel duamız...

Yüreğin sesi ney ile işilir. O, öyle bir sestir ki... Küflenmiş acıların kendince haykırdığı, durmuş anların kendince iteklendiği, huzurun sessizce hissedildiği...

“Kendini” bekleyenlerin “kendi” sesidir ney.

“Gökyüzünden indik de ne oldu” diyenlerin haykırışıdır; ney. Sadece “kendi”nin anlayacağı...

Yaşama devamla...

Hakikat; gerçeğin ötesinde bir duruştur insanoğlunun “kendi” katında. “Kendi” katında bilgelik arayışı... Hakikate sadece bilgelikle ulaşılabilceğı savından hareketle...

Herkesin ömrünü ve yaşantısını “YOL” olarak düşünürsek, herkesin “kendi” bilgeliğı ile hakikate ulaşabilme azmi daha net anlaşılır. Bastığı “noktanın” “kendi noktası” olduğı insanı hümanistik yaklaşımdan da öteye yani “kendine” götürür. Hümanistik yaklaşımların bütüncül bakışı ile değerdendirilen “insan”, “kendi”nin arada kaynadığını da düşünebilirdinden...

Sokaklar tam da bu nedenle “yol”lardan geçilmez. Herkes “kendi yol”unu yegâne “yol” bilir. Aslolan bilgeliğın sadece “insan” olma paydası ile derinleşebileceğı ve hakikate ancak “insan” olma paydasının devamında ulaşılabilceğı genelde düşünülmez. Aslında “insan” eksiktir! Eksiğini bilen tamamlamaya, “bilmeyen”, “bilmeden” “yol”unu almaya/aldırmaya başlar bu nedenle...

Bilgelik kolay mı? Herkesin bilgeliğı mümkün mü? Bilge kim? Hakikat yolunda olan herkes “yol”u bilerek mi yürüyor?

Hakikat yolunda olmayanlara tek laf yok! Gerek de...

Hakikat tektir. “Gerçek” gibi, herkesin “bilgeliğine” göre değişmez. O halde “yol”da tektir. Tali yolların tümünün çıktığı ana yol... Tektir. “Ana yol”, “benden içeri bir yol”dur; bilene...

“Küçük yazar” aklımla teori örmek gibi bir derdim yok aslında. Yüzyıllardır yazılagelen hakikat, bende de kavram boyutunda olabilir ve sorgulanabilir. Felsefe bu durumu “yanlış” görmez. Derdimiz de düşünce üretmek vesselam. Temeli sağlam örülürse bir bilen çıkar ve üstüne bina çıkar; bilirim.

Bu nedenle herkesin gitmek istediğı ve uğruna “bilge” olabilmeyi bile göze alabilirdi hakikat tek yoldur... Gidebilene...

“Yeni”

“Gökyüzünün altında her şey eski” ise “yeni” ne olabilir ki?

Hümanistik yaklaşımın tüm insanları ortak paydada toplayıp, pay kısmında yalnız bıraktığı düşünceme ek olarak, “herkesin yenisi” şeklinde toplam ifade yazamayacağımız gerçektir.

“Ortak yeni” mümkün müdür?

“Hiç yeni olur mu?”

“Her yaşın ayrı bir Hiç i olur mu?”

“Her kültürün ayrı bir Hiç i olur mu?”

“Yeni nedir?”

Yaşama devamla...

Yüzyıllardır kavramları didikleleyen düşünürler bolca var. Didiklenen kavramları bilmeden yaşayan bolca insanlar da...

Böyle gidiyor dünyada işler. Kimi düşünür, kimi düşünmeyi düşünür, kimi düşünenleri bilir, kimi düşünmeyi de bilmez... Yaşam dedikleri

Alışsaksak/alışmışsaksak rahat ederiz yaşam dedikleri zaman bölünmüşlüğünde...

Alışmayı alışkanlık edinenler de vardır sokaklarda..."Yeni"yi yeni bilmeden "Hiç"leşebilen... "Hiç"erek yaşamaya çalışan...

Yokluğun ötesini hikmet bilen...

Hakikate yol alırken hikmetle yola çıkabilen... Hikmeti yoldaş bilen... YOLculuk ederken hikmetli "yol"cu olduğunu bilen... "Yol"larda hikmeti bulan, bulduğunu düşünen...

Herkes kendince bir "yol"da aslında...

Evrende "boş" yoktur hareketliliği ile...

Neden varlık içinde olduğu rüyasını görenler "hiç"emez? Bu yazılan "yeni" midir?

"Yeni" bulan neden mutludur? Yanlışta olduğunu bilmez mi?

Sevgiyle çıkılan "yol"da hikmeti görebilenler gerçekten mutluysen, hakikate "yol" almak neden yorar?

Sanki

Sanki “hiç”ten öte yol varmış gibi...

Sanki, “san” insana aitmiş gibi...

San ki, seni “insan” gibi düşünsünler...

San ki seni sananlardan sansınlar...

Aslında sadece insanlar “san”dı. Ve insan yanıldı!

“İnsana yakın olan bana uzak değildir” ön kabulüyle yaşamaya devam ettiğimiz süreç, “her şeyi biliyoruz” “san”mamız olası bir duruştur.

İnsan, İnsanı Bilir

İnsanın “kendi” olmaya çalışmasını tüm insanları bilme sürecini tamamladıktan sonra

mı, önce mi olacağını bile “san”amazken, yaşamın süreç içerdiğini ve tamamlanmanın olmayacağını düşünmek... “Hiç”e açılan kapıda duruştur.

“San ki seni biliyor “san”sınlar” duruşumun eleştiriden öteye çıkmayacağını anlayanlara ithaf ve devamla...

Aslında “san”an herkes düşünür. Mesele tam da bu noktadır; her “san”mak doğru gerçeğe çıkar mı? “Her gerçek doğru mudur,

doğru nedir? “Hakikat yolunda her doğru, her gerçeğe yol verir mi? Soruları aklımızda dururken, yazıların devamında temellendireceğimiz ama net de ortada olmayacak cümleler birbirine bağlanacaktır elbette. Doğru yerde doğru soruyu sormak, doğru temellendirmeye açılan güzel bir kapının yerini belirtir. Buradan girilecek!

“San”anlardan genelde uzak dururum. Bilen ya da bildiğini düşünen insanlardan da... “Yol”da olduğunu bildiklerim daha cazip gelir yaşamda. “San”acağım lakin aklım “san”dırmıyor, düşünüyorum duruşu... Daha insancıl bir duruştur.

“San”arak hakikate ulaşılır mı?

Sanki daha önce de ifade etmiştik... Derken bile “kendi” bildiklerinden ve ettiklerinden bağımsız bir duruşu barındırdığından... “Sen sandığında, sandığın gibi değildi gerçek”

Gerçeğin kendinden emin bir duruşu vardır. Bunu bilir ve “san”madan dile dökersiniz.

Oysaki zihinde “gerçek” bile kendisinden “san”mak kadar emin durmayacak neredeyse...

Gerçeğin hakikatin berisinde bir duruşu vardır. Her “bilgeye” göre değişebilirliği... Her zamana... Her insana... Her şarta... Ne kadar objektif olursak olalım değişime her an açık haliyle...

Aslında “san”madan ya peşinde olduğumuz gerçeğin ardında ya da hakikatin değişmez yolunda olmak gerekir. Gerisi laftır vesse-lam!

Anahtar

Neyin “ney”den... Dinle “ney”den...

Elinde varsa “kendi”nin anahtarı, “ney”dir “kendine” açılan...

Güzellemenin, şekerlemeden farkıdır “ney”. Yaşama uyum, güzelleme ile mümkündür savından hareketle... Şeker katıktır, katkılı...

Güzelleme, şekersizdir aslında. Sağlığı anlatan insana... “Anlatmaya gerek yok” duruşu, anahtarsız yüreklere klavuzluktan öte değildir; anlayana...

Anlatmaya gerek olmasa ne işimiz olur yazıyla...

Durur bekleriz safça...

Anahtarı olan güzelleme, şekerlemeye ile şekerlenmiş, katık katılmış yüreklere klavuzluk derdinde...

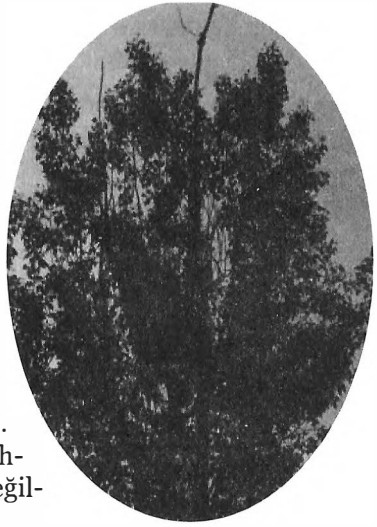
Herkesin derdi “kendine”...

Yaşama Devamla...

Derttir bir neyi söyleten. Dertsiz yüreklere girmeyen ney, emindir kendinden. Dertli yüreği bulur; ney.

Yazarım. Nasıl yazmayım?

Ney söyler de yazmam mı?

“Hiç”e doğru akan neydir, derdi dile getiren. Hüznün sözcülüğünü bilen... Bilmese dertli yürek alır mı derdine, hüznüne...

Kim alır derdinin içine, dertli ses veren “kendini”... “Hiç”e yol alanlar bilir neyin kadrini. İndikçe iner... Gökyüzüne... Görünenin aksine gökyüzü derindedir; anahtarı olana...

Anahtar, her kapıyı açar mı? Her kapı, anahtarı alır mı? “Hiç”e açılan kapının anahtarını...

Neydir derdi dile döndüren, dilde bildiren...

Hiç; hakikat... Sonsuzluk... Ölmeden ölmek, varken varamamak... Yokken var olmak... Haydi derine çıkıyoruz; neyle...

Ey Saba

Ey saba söyle derdi "ney"den...
Bilmez misin ki derttir yüreği
söyleten... Sensin ki yüreği dil-
lendiren... Bilirsin de neden de-
mezsin inceden... Derinden...

Neydir derdi döken...

"Ney"den öte bilen...

"Hiç"e gidiyoruz gel de
dillen...

Ey Saba...

Vardır yüz suyunda bildiren... "Hiç" sizi dilde bitiren, "hiç"e
yol alanı itekleyen... Yüreği sevindiren...

Yüreğin sevgiye açılan hikmetinde anahtarı bilen... Neydir

Rüzgara Devamla...

Ilıktır saba, hoştur saba...

Yüze vurunca dillenir, ele gelmeden, ele gider...

Durmaz saba... Sabadır, sabah; anlayana...

Dolaşır... Yüreği olanlara oturmadan...

Yağmura Devamla...

Göklerin yere indiği anda bir saba çıkar yüze, elden ele... Eller bil-
mez, verir yüreğe... Neydir; dilden gide, sabadır; yürekte yüreğe...

An gelir saba çekilir kuytuya... Yağmur konuşur, yüzden yü-
reğe...

Ağlayan yağmurdur belki de... Gözlerini kapamayana, sabayı
anlatmaya... Ney bilir tümünü, yürekte bulur “kendini”

Aslında rüya değil, asıl rüyanın yeri, yeryüzünü bilirken “ney”i
dinlemektir; hissedene...

Dosttur ney.

Yüreğin dostu, Hakikate açılan anahtarı... Anlamış olana...

Karşı

Gökyüzünün karşısında durup “ney”i “kendi” bilenlere...

Bilinen “kendi” ile “kendi”ne yürüyenler “ney”de bulur “kendi”ni...

“Gökyüzüne karşı duruşu” içeriklendirdiğimden “kendi” içeriğimi yine sadece “kendim” anlamıyor olmalıyım.

Okuyanın işi ne!

Karşı durmak ile karşı olmak arasındaki ince farkın büyük olması, duranın eylemsiz, olanın eylemliliğin bitiş halini ifade ettiğini bilmek çok önemli olmasa da bu noktada işimize yarar.

Kelimelerle oynamayı alışkanlık haline getirmemin sonucunda ortaya çıkan anlamın, bulmaca mı, bildirmece mi yoksa şairce duyuları yazmaca mı... Bunu da okuyan bilsin...

Sığ suları alışkanlık edinenlere kavramların da dili olduğunu ve hatta yaşama bile geçirilebildiğini bildirme gibi bir görevim olmasına rağmen, “yazarın işi ne” cümlesi ile kendime geliyorum.

“NEY”e Devamla...

Akan acıların, akmasa da akıyormuş gibi kıpırdayan acıların sesidir; ney...

“Ney”siz sokakların neyle meşgul olduğunu bilenlere ithaf-la...

Acıların yerinden kalkarak huzur köşesine geçtiği anları, karşı sokaktan gelen “ney”le dillendirebilmenin keyfini bilenler, huzur köşesinde gökyüzüne doğru indikçe gevşer...

“Ney”, yüreği kıpırdatan titreşimle insanı “kendi”ne götürür, en yalın haliyle...

Hüzünlerin keyfettiği anları, hüzünlerin insanı var ettiği anlar olarak “kendi”nde buldurtur; bir “ney”

Mutluluğun hüznünde, hüznüle var olan insanda olduğu bilinciyle...

Tam da bu nedenle “uyan” der; ney... Uyanmanın vaktinin olmadığı anları bilircesine seslenir bir “ney”...

“Kendi”nin görmenin vakti mi olur?

Yaz

Aslında “yaz” insanı mutlu eder. Doğa, gökyüzü, yeryüzü... Renklidir. Hatta rengarenktir. Daha ileri bir ifade ile; gökkuşağını yeryüzünde bulduğumuz anların bütünüdür. Biraz daha ilerlersek, “can”lı da diyebiliriz...

İnsan “can” sever.
“Can”da bulur “kendi” canını... “Can”ı veren süslemiştir canların etrafını...
“Can”ın içi ile birlikte...
“Ney”dir bizi böyle söyleten.

Yaz dediler yazdık. “Yaz” dediler “yaz”ı yazdık... Ağır bir yürekte bulduk “yaz”ı... Anlayana ne ala...

Anlamayanın işi ne burada?

Güzellemedir katıksız sevginin dışı. İçi de yüreklidir durgunsuz.

“Yaz” arız ... Bildiğimiz şekil, zeminde... Anlayanla anlamayız, zaten anladığımızı “yaz”dığımızdan...

“Hiç”sizlere ithafla “ney”de buluruz hüznün ağırlığının keyfini...

“Hüznün ağırlığının keyfi” insana çıkar vesselam...

Hüznü veren Allah lütfeder insana... İnsan olmayı öğretir insana.

“Hiç”e Gidiyoruz...

“Hiç”e giderken aslında her şeye gideriz. “Hiç”sizi bilerek yüreklice gideriz...”Hiç”erek gideriz...

Her şeye gideriz... Her “şey” her yerde olmaz... Biliriz. “Hiç” olmaya...

Hiç “hiç” olunur mu?

“Yol”dur bizi “hiç”e iten... “Ney”le dillenen hüznün de yoldaşımız...

Ağır olan hüzündür, yüreği yürekli yapan “hiç”e itekleyen... “Kendi”ne iten...

Umurumda mı dünya türküsü kulaklarda çınlarken...

Beyhude

Beyhudedir “hiç” sizse nefesin...

Nefes almak mıdır; yaşamak...

Gün akşam olmadan gelmezsen “kendi”ne, beyhudedir, akşamın sabahını görmeden gidersin toprağa...

Oldu mu beyhude ömrün... Olmaz “yol” “hiç”e... Kapı...

Yalan dünyada ne ettin?

“Beyhude ettim...” Beyhude ederken “hiç” “san”dım nefesi...

Yaşamak mıdır beyhude... Kime ne ettin?

İnsanoğluna Devamla...

İnsanın başını alıp gitmesi, başının içindekileri de alıp gitmesi midir?

Giderken elin doludur “hiç”e... Elin yüreğindedir “hiç”le...

İnsanoğlu her şeyi bilir. Aslında “san”arak bilir... “San”manın temelini de bildiğini bilir. Yanlış bilir!

Aslında “kendi”ni bilmez.

Elindekini “kendi” bilir...

“Kendi” kim?

“Hiç” bilmeyen “kendi”ni bilir mi? Diğer insanoğulları neyi diyorsa onu bilir... “Kendi” demeden...

Beyhude geçti ömrüm, toprağı gördü yüzüm... Geride kalan beyhude nefes...

Ne varsa “ben”de kalan, odur “sen”de kalanım....

Taş

Taş başa düşünce... Eyler, kol kanat geçen Rabbim

Taş başta, taç gibi derinde durmasın da nerde dursun ki...

Ayağına değen taşı iter geçersin de, başa düşen taşı ne itersin ne çeker...

Dermanındır taş, derdi bitiren... Rabbe uzatan kollarını...

Eylersin, eylemde bulunan “hiç” size...

“San”arak yaşayanlar “hiç”ten öte yolu bulmuşken “yol”lar çıkar kenar taşlarına...

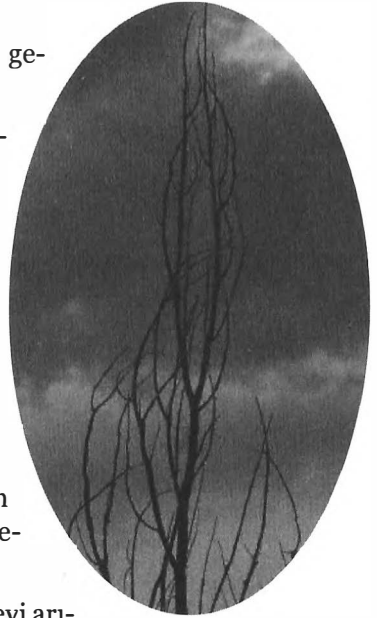
Kenar taşlarında bulurlar... Neyi arıyorlarsa?

“Hiç”e Devamla...

Aslında her yol “hiç”...

Kenar taşları bile bilir, gün gelir kul bilmez. Kenar taşlarına da soruvermezler...

Yaşayan kenar, yaşatan kenardır “kenarsız” kalan “yol”cuları...

Anahtar her kapıyı açar da bir yüreği açmayı bilmeye de bilir... Ne etsin aciz yürek?

Yüreklere yol kenarı taşları bile derman derdinde eylerken, ötede yolun sükûnetle beklediği “hal” siz, “hal”lere çıkamaz.

“Yol”una insan katmayan ne bilsin kendi”ni...

İnsan, insanı bilir. İnsan aslında çoğu sükûnette “kendi”ni bilmez. “Kendi”ni bilmeyen insan “san”arak bilmese de olur. Gerçeğin kendinden emin duruşunu bilmese de olur. Aslında “hiç”siz olanlar, hakikati de bilmez. Bildiğini “san”manın dışında.

“San”mak ile hakikat arasındaki uçurum sarmıştır yüreğini... Yol kenarı taşları ne etsin?

“Baş”a devamla...

Taş başa düşünce... Eyler, kol kanat geren Rabbim

Taş başta, taç gibi derinde durmasın da nerde dursun ki...

Kapı

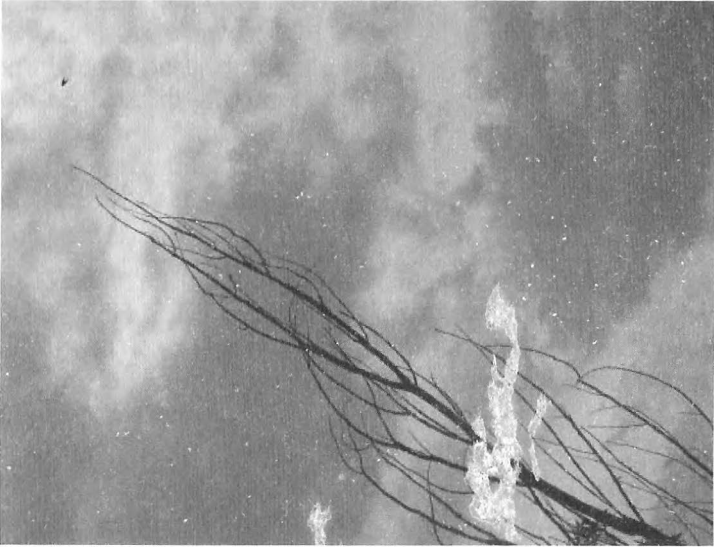
Bir yürekti akıp giderken gökyüzüne... Ulaştığında bir nefes.

Aslında nefesti gökyüzünden uzakta da ancak, “hiç” sizdi bilemezdi...

Durdu ve bekledi. “Kapı”yı... “Kapı”ydı ona açılan “kendi” ile...

Açıldığında şaştı “kapı”da... Nasıl şaşmasın ki... “Kapı” her şeye açıldığından...

İnsandı beklediği “kendi” ile... Her şey, “hiç” değildi; biliyordu.

İnsan Düşündü!

Sokakların “kendi”nden geçmişliğini yaşamak “hiç”e açılan kapıda bir duruştu; biliyordu.

İnsan görmeyince üzülürüm. Hep de üzuldüm. Hep de gördüm. Göreceğim de...

İnsan, insanı bilir diye yola çıkarken aslında “kendi”nde olanları göreceğimiz ön görüsünün “kapı”da işe yaramayacağını düşünmedik. Kötü ettik!

Gökyüzünden inerken insana iniyorduk bile diyemeden...

Küçük bir kuş dünyaya bakarken ne kadar da “kendi”ndedir, sakince...

Sokaklarda insan görmeyi umut ettik küçük bir kuş bakışıyla. İnsanın gökyüzündeki nefesini bulmak da hayaldi.

İnsan Olma Yolculuğu

Keyfederken görürüz bazen insanlığı... Sanki tüm dünya keyifliymiş gibi gelir. Biz de kapılırız rehavete... Ve gülümseriz. Hatta güleriz. Acı veren acılar, geçmese de unutulmuştur bir kere... İnsanlık da...

Evet. Aslında. Pek de hoş değil ama... Unuturuz insanlığı...

İnsanlığın içi dolu doludur. İnsana ait tüm acı bildiklerimizin üst başlığı gibidir. Olumlu bir kavram gibi dursa da kelime haliyle, biliriz ki ne zaman insanlığı dile döksek olumsuzdur bizdeki yansıması.

“Kendi” “an”ımızı keyifli geçirirken, ansızın aklımıza gelen küçük bir Afrikalı çocuğun çaresiz bakışıyla irkilip hüznlenmektir; insanlık. Belki de yan komşumuzun ağlama sesidir... Belki de hiç tanımadığımız bir kadının acı çığlığı... Kulaklarımızı tırmalamasa da yüreğimizi tırmalar.

Öğreniriz insanlığı. Genetik ham malzeme öğrenme sürecinde işi hızlandırır. Öğrenmeler model alma, görme, anlama, hissetme, bilme... Belki de nasıl, nerede olduğunu bilmediğimiz bir ham madde işleme sürecidir insan olma...

Bir gün gelir, aslında o gün hep gelir, o gün hep vardır... Günler vardır... Gün; insandır. İnsanlar “gün”lük yaşar... Gün biter insan “kendi”ne çekilir. “Kendi” içinde olanları bir bir düşünmez. Niye düşünsün ki... Zaten “kendi”ndedir her şey. “Acaba” bile derken düşünmeyiz vesselam.

Kim ne yaşarsa suçluymuş gibidir zihnimizde. Hep sonuca götüren neden arayışında olan düşünen insan için... Neden-Sonuç ilişkisini yüzyıllardır âlimler çözemezken çabucak çözer insan aklı. Neden -Sonuç ilişkisinin nedeninin ve sonucunun tek bir gerekçeye bağlanması eğilimi, tipik az düşünen insan beynini çağırıştırır; bile-ne... Az düşünen çok bilir!

Aslında bilen, bildiğini bile bilmez. Neyi bildiği bir tarafa... Cahillik de değil kastımız. İnsan olma yoksunluğu...

İnsan olma öğretilir ham madde işlenerek... Eksik de öğretilabilir, yanlış da... Herkes “kendi” doğrusunu tek doğru bildiğinden, paradigmalarının içinde mutlu mutlu yaşarlar, başka paradigma görene kadar. O anda bile insan “kendi” insan olma yolunu tek yol bildiğinden; bilmez bir şey. Sadece “kendi” içini bilir en azından... Az tarafından, yağsız, tutsuz... Kalitesiz.

Herkes kendi kalitesinin bekçisi bir yaşamı sever. Sevdiği de kolayından olsun, olsun, olsun tabii!

Kalan

Kalan nerede kalmış, bilen var mı? “Kalan” ne?

“Hiç”e giden “kalan” mıdır, “kalmayan” mı?

Kim nerede “kalan”sa hayırlı işler, gideneye hayırlı yolculuklar...

Hayırsız kalmak ile hayırlı gitmek arasında gidip gelen “kalan”...

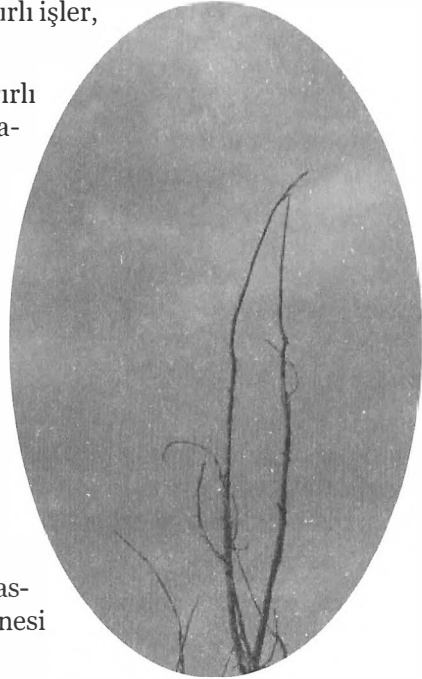
Dil oyunu ile sosyal beceri gelişimi de bir “hiç” mi?

Sorgulayan gençler ile sorgulamayan büyükler arasında gidip gelen “kalan”... Kalmış mıdır?

Sürekli yeni kavramları düşünerek devam ettiğimiz “hiç” yolunda, “yol”, “yol”cu ilişkisini bilebilmek...

Felsefe kimilerine göre aslında hep tuhaftı. Düşünmenin nesi tuhafsa!

İnsana ilişkin en büyük değer olan düşünmenin bile tuhaf karşılandığı bir dünya düzeninde, duası bile okunmayan insanlara vurgu, derin bir vurgudur; bilene... Payda “hiç”ebilen ve düşünebilen/düşünebilmesi gereken insan olunca

yazılanları tuhaf bulan aynaya baksın bir zahmet. Aynada duran “insan”sa derin bağlantıyı tuhaf bulmaz...

Aynaya bakmaya gerek duymayanlarla devamla...

“Hiç”leşebilen insan, “insan” olmanın tüm içsel süreçlerini bilen varlıktır. Yolda gördüğü Ayşe Teyzeyi de düşünebilen insan, olanca yoğunluğunun darlığında bile “insan”dır. Teyzelere çarpıp geçenler zaten bizimle değil ne mutlu ki...

“Kalan” ile “kalmayan” arasındaki tuhaf ilişki felsefe ile yüreğe dökülürken, havada kalan felsefe yazıları da yıllardır hayallerimde olduğu gibi Ayşe Teyzeye yol almıştır aynı zamanda; fark edene...

Herkes felsefe bilseydi nasıl ve neyi düşünürdük? Ortada “düşüncenin kendisi” olur muydu?

Evrende her şey analitik de varlık gerçekleştirirken, “kalan”ın nerede kaldığı, “kalmayan”ın “hiç”i bilip de mi gittiği, bilmeden mi gittiği elbette bizim konumuz olacaktır.

Felsefeyi yeryüzüne indirebilmenin keyfi sararken...

Avuç

Keyfederken avuçlarımızı düşünmeyiz de keyfimiz gidince aklımıza getiririz... “Hiç” ile “avuç” arasındaki bağlantı başka hangi iki kavram arasında olabilir?

Sıkıntı anında aklımıza gelen “avuç”, ellerimizin en mahrem yeridir. Kimsenin kolayca göremeyeceği... Aslında görmeyi bile düşünmeyeceği... Aslında kimsenin aklına bile gelmeyen... Elleri bile düşünmeyen, “avuç” merak eder mi “hiç”?

İnsanın dıştan görüntüsünün en görüneni eller... Ellerin içi

olan “avuç”lar... Bir şey ne kadar ortada ise o kadar görünmezdir belki de... Ben bilmem “insan” bilir!

Dara düşünce akla gelen “avuç” yaşamda isteme aracıdır. Keyfederken iki eli vurarak kapattığımız “avuç”, dardayken ayrılır birbirinden. Mutlu olunca istemeyiz. Mutsuz olunca isteriz. Hep böyleyiz!

“Hiç”e giderken “avuç” açıktır her daim. Mutsuzluktan değildir “avuç” açıklığı. Evrende onca dert varken sıkıntı yaşandığından da değil... Evrenin “hiç” olduğundan “avuç”, adeta “hiç”liği beyan ederek gezdirir kendini.

Yürek ister “avuç” açılır. Çünkü “avuç” bilir ki, “olmuş” olan bir şey yoktur, kim ne olabilir ki? Kimiz ki? Sakinliğin fırtına ile bozulabildiği, yaşantıların aniden de değişebildiği yaşamda “olan”, “biten” ne olabilir ki? Hal böyleyken “avuç”lar gerçekten kapanabilir mi? Hangi an böyle bir olmuş bitmişe tanıklık edebilir ki?

“Avuç” Açmak...

Varlığımızı anlık keyiflerle, kimseleri düşünmeden gerçekleştirmeye çalışırken “avuç”lar ne yapar? Yaşamı “avuç”laya bilir mi? “Avuç”lanan nedir?

“Kalan”lar “avuç” açar mı? Gidenlerin “avuç”ları ne halde-dir?

Öldüğünde bile duası olmayan insanların “avuç”larını düşündünüz mü?

“Gel” deyince tam yol gelen bir köpek yanımıza vardığında “avuç” açıp bize en sıcak sadakatini göstermez mi? Biz kimiz ki?

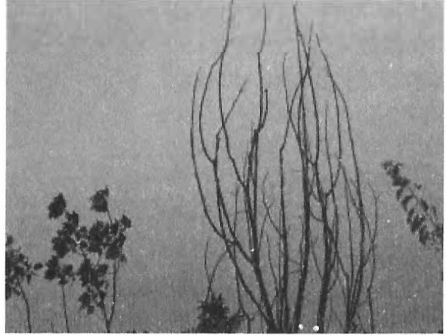
“Hiç” ile “avuç” arasındaki derin bağlantıyı “hiç” düşündünüz mü?

Bilmeden konuşuyoruz işte!

Ne

Pervane olmuş yüreğim... Issız çöllerin serapları gökyüzündeyken. İnmiş gökyüzüne, gökyüzü toprak anadan kalma saflıktayken. Ne duymak istiyorsanız onu duyarsınız yürek sesinizden. “Ne”dir yüreği konuşturan düşünmeden...

Belki küçük bir çocuğun sessiz ağlaması, belki de kaldırımında oturup nefes almayı yaşamak bilen bir genç delikanlı... Söyletirler, bilmeden yaşarken ıssızlığı.

“Hiç” bilmeden yaşanır mı ey insanoğlu?

“Kendi”nin “kendi”nden ötesi yolda kalmışken üstelik.

Uzaklaşır “kendi”nize bakarsınız uzaktan.

“Ne”dir “ben”i ben, “sen”i sen yapan bilmeden... “Ben”, “sen”, “o” arasında geçen araya “onların, bunların, şunların...” konduğu yaşam dediklerinde?

“Yaşamın anlamı nedir” gibi herkesin dilindeki soruyu herkes gibi soracak değiliz. Belki bildiğimizden, belki de bilmeyi bildiğimizden...

Yaşamın anlamını bulmak için sokaklarda gezmeye gerek de yok. Sokakların “kendi” içimizde olduğunu bildiğimizden... Sokaklar sadece, hatırlatır; bilene...

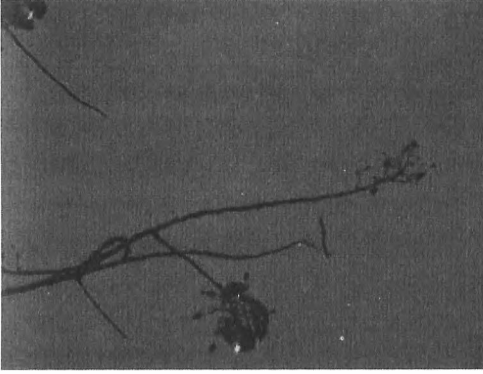
“Hiç” nedir?

Sorunun cevabını ilkokul sıralarındaki çocuklar gibi en somuttundan verebiliriz de. Kaldırımda oturan, yaşamayı nefes almak bilen bir delikanlının gözlerine bakınca gördüğümüz anlam aramadan yaşayabilme becerisi de değil... Aradığımız.

Belki tersini düşünme... Belki de yokluk noktasından çıkarak hakikati düşünme. Zincir de değil en kalınından halatla bağlı evrenin tüm var olmuşlarının iç içeliği... Tümünün “kendi”ni “hiç” etmesi... “Hiç” bilmesi... Yokluğun ötesini görebilenlerin varlığı... Halat kopmaz; bilene...

“Ne” bildin de “kendi”ni bildin... Yoksa bilmez misin ki “kendi”nden öte değil “kendi” içini bilseydin “hiç” ederdin; ne iyi olurdu...

Şekil

Evrende “şekil” arama cinsinden bir tavrımız yabancı değil “hiç” birimize. “Şekil” anlamı itibariyle... Ne olursa olsun bizim içeriğimiz içte var olanın yansımasıdır vesselam. “Şekil” aramamız aslında içerik aramamızdan kaynaklanır; anlayana...

Oysaki bazen de “ne var ki ne arıyoruz” der geçeriz konuyu... “İnsanı” bilmeden...

İnsan Nedir?

En azından “şekil” değildir.

“Şekil” araçtır insana ulaşmada... Eğer gözleri ve yüreği okuyamıyorsak...

“Hiç” bilenlerle bilmeyenler bir olur mu? Anlayanla anlamayan yan yana gelir mi? Zihinde... Yürekte...

“Hiç” herkesin bilmediği hakikati, yok hükmünde sayar mı?

Hakikat...

Hakikat içimizde vesselam. Bilene... Bulana... Anlayana... Söyleyene... Söyletene... Ne mutlu!

Halat olmuş bağlanmış evrende parçalanmış bir kadının duası okunmazken, araba almak için dua okuyana ne nedir ki?

Evrenin bir yeri derin sızıdayken, bir yeri keyfedip gülebilir mi?

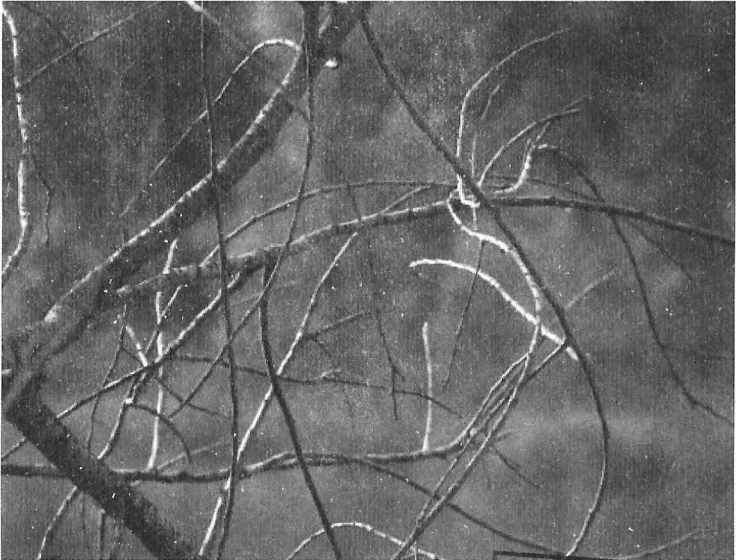
Aynasız mısınız?

Kötü

Her şeyin zıddını “hiç” bilen anlayışa kötüyü anlatmanın derdi dermana dönüşmüşken söylenir “kalan”...

Aynaya baktığında “iyi” görenlerin kelimelerimin karşısında olmadığını bildiğimden, rahatça “hiç”leşebilme, “yol/yol”cu ilişkisini hatırlatabilirim. Her yazımın sadece başlıkla ayrılmış bir bütün olduğunu, tümünün toplamından “insan” a çıktığımızı hissettirerek...

“Hiç”en insan “kötü” olur mu? “Kendi”ni gördükçe, “kendi”ne indikçe... Gözlerinden yüreğine uzanan ince “yol”da yaptığı yolculukta, kaldırım kenarı türküleriyle kol kola giderse insan “kötü” olur.

Net söylemlerden kaçındığımı yüreğinden kaçırmayanlar şaşkınca yazının devamını beklerken, en iyi bildiğim şeyin “kötü” olduğunu bilerek huzurlu kalmak...

“İyi” Nedir?

İnsana ait halat kısmının hora geçmeyen sarsıntısı bizi “iyi”ye götürür... “Kötü” olmasaydı evrende “iyi” olur muydu?

“İyi”nin normal bulunduğu evren düzeni ne de iyi olurdu...

“Hiç”leşebilmek, bize hakikatin hüznü gülemseme dolan “yol”unda yoldaşlık ederken “iyi” bulduklarımızı yüreğimizde götürürüz. “Kötü”yü yürekten atarak...

Yürekten inen aslında “insan”dan iner... “Hiç” bilmeyerek yeryüzünde kaldırım kenarında türkü söyleyerek...

Biz bilmeyiz Yaradan bilir. Tam da noktada “hiç”leşebilmek... Ne güzeldir...

San ki seni biliyor sansınlar... Derken bile kaldırımın kenarında okunan türküleri düşünmüştük istemeden.

Sanki “sen”den öte yok!

Evrenin sınırsız halatına tutunan “kendi”nde bulur “hiç”i.

“Kötü”nün “ne”den “kötü” olduğu da başka yazının konusu...

Hüzün

Derdin nedir ey can!

Durgunlukla eş
düşünülme de dur-
gundur hüznü yü-
rek; biliriz...

Belki “yol” belki
“yol”cudur bilinmez la-
kin hüznü “kendi”ni
gösteren bir sessizlik
mi bizi söyleten?

Hüzün insanı
“kendi”ne getirir; bi-
lene...

Yeryüzü hüznü sarıldıkça uzak acıların varlığıdır hüznü
yüreklerin derdi; anlayana...

“İnsan”ın derdi “insan”dan öte olur mu hiç?

“Ne” var da bildik hüznü?

Aslında hep vardı belki de biz bilemedik... Hüznü

“İnsan vardı hüznü vardı...”

“Acı vardı yürek vardı...”

“Kalan vardı kalmayan vardı...”

“Hep” vardı da biz mi “yok”tuk?

Aniden titreyen yüreklerin içinde var olmaya zlem de vardı bir yerlerde... Nereelerde?

İnelim

Aslında inmeyelim... Vaz geçtim... “İndik de ne oldu” demeyelim... Diyelim lakin bilmeyelim... Bilelim de aslında vaz geçmeyelim... Kelimelerle oynarken bulmaca gibi, anlamların arasında da kaybol-mayalım... Akıl kaybettirse de bile “yol”u yürek buldurtur... Bunu da bilelim. En azından bunu bilelim.

“İnsan”sak biliriz.

“Akıl yürek dengesini bilmeyenlere tek laf edemeden geçti bey-hude mrm... “ Diyenler öteye, demeyenler beriye... Hzndeyken bile gülümseme en saf haliyle “insan”a çıkar bile diyemeden... Glmsemenin hakikate olan sıkı bağlantının hafifletici etkisi midir bizi söyleten yine?

Geç

Kırmızı ışıkta “geç”me...

Aslında ışık görünce “geç” lakin kırmızı olmasın... Amman dikkat!

Kırmızı ışıkta “geç”enin hali ne olur?

Ben bilmem hiç!

Aslında insan bilir!

Kimi insan bildiğini bilir, kimi insan bilmediğini... İnsanı tırnak içine almadığımızı da biliriz. Hep aldığımızdan şaşırtmasın. Burada görünen insan vardır... Hani hepimizin ortak anlamla bildiği... Benim metaforuma gerek olmayacak “şekil”de...

Şimdi başlayalım...

“İnsan” aslında bilmez. Doğrusu budur evrende. Bilerek yaşasa da “insan”, payına düşen sadece “hiç”ebilmektir. Bildikleri “hiç” değilse bir şey de değildir...

“Hiç” olmayan bir şey de olmaz... Nefes almak mıdır yaşamak?

Bir sokak ötesinin acısını bile içinde taşımayan yürek, yürekse biz de bilmeyelim en güzelinden yaşarken...

Hakikati içinde taşıyanlar, “şekil” ötesi bir yürek külfeti içinde bulunduğundan, ötelerde olanları da en yakınında bilir, en güzelinden üstelik...

Böyle “insan”lar kervan olmuş gitmişse ne mutludur.

“Benim acım bana yeter” diyen yine beride kenar türküleri ile nefes alırken, “hiç yolcusu” olanlarla devam en güzelidir...

Hüznün olduğu yürek sadece gülümsetir... Yerleşmişse gülümseme yine en güzelidir...

Bu kadar “güzel” içinde ne mutlu bize...

Sanki tüm güzeller burada... “San” ki burada...

İnsan

İçli bir ses gibiydi “hiç”. Her zerreyi bir başka zerreyle değiştiren...

Dünyada ahireti görebilenlerin ansızın ürküten “yol” bilgisi...

İnsan dünyada birbirinin imtihanıydı “hiç”le... “Hiç”e bilenlerle aynı yol”da...

“Kalan” ve “kalmayan” arasındaki “yol”
bilgisinin dünyaya yansıyan ürkütücü sesi ile capcanlı.

Aslında

Aslında san ki biliyor sansınlar...

Aslında bil ki
“san” ananlar sadece
“san”dı!

Aslında “hiç”
hep vardı...

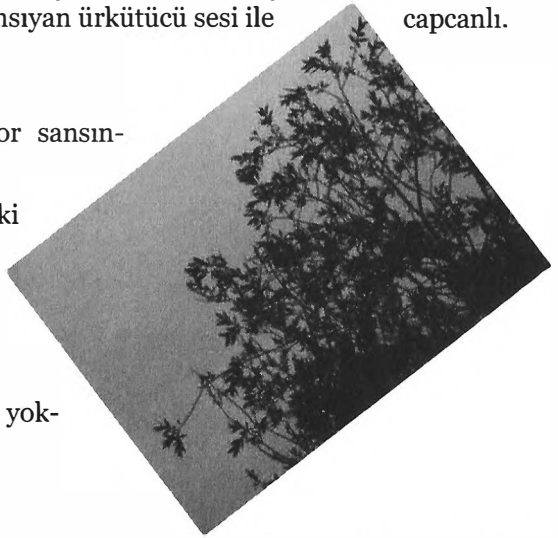
Aslında “insan” yoktu...

Sözün Özü

Sözün özü aslında hep vardı... Sadece “insan” hep “san”dı...
“Hiç” bilmeden yaşadı...

Aslında “hiç” bilmeden “insan” olduğunu “san”dı...

Aslında “ol”madı!

Felsefe mi yapıyoruz, sosyal kaygı mı duyuyoruz, “insan”ı mı bilmeye çalışıyoruz, “san”ıyor muyuz, “kalan” mıyız, “kalmayan” mı, “sen” mi, “ben” mi... “Ne” fark eder! Onlarca kelimeye yeni anlam yüklüyoruz... “Kendi”mizce... Okurun işi “ne”?

Mantık neresinde hakikatin?

Düşünmeyi, düşünülmeyi, düşündürtülmeyi, “san”maktan çıkartmaktır işimiz vesselam...

Kimiz ki?

“İnsan” olmaya çalışmaktan öte...

E

Aklın sınırlarını zorlarken aslında yüreğin sınırlarını zorluyoruz. Olduğu kadar...

Zaten “ol”madığı kadar zorlama “ol”mayacağından... E...

E harf olarak bu sınırlılığın harf ifadesidir; bilene... E “ne” “ol”du? Pekiştirme durumunda E nin yanına bir E daha ekleyerek... Sinirlenirsek Eeeee... Diye de uzatırız aklın ve yüreğin sınırlarını... “Karşı” da öyle düşü- nür... Sorun kalmaz ileti- şimde.

“Ne” mi diyorum?

Evet. “Ne” diyorum... Okur da “ne” derse “E...” harfine sığınmadan iletişim devam eder. “İnsan”ız işte!

Düşünülme-yeni ayraca almaktır işimiz akıl sahibi “can”lar olarak... Eğer “can” “ol”duysak...

Can Olmak

“Hiç”i bilerek “can”a ulaşmanın derin insani kaygısıdır bizi dillendir- diren yine, yeni...

Tam da bu nedenle “can”ı alanları anlayamam. Eee siz anlıyor musunuz?

Bir “can”ı parçalayarak almayı anlayabiliyor musunuz? Eee cevap?

Kimsin ki!

Eeeeeee aslında “insan” “san”dı...

İnsan “hiç” bilmedi! Bilmeyince “can”ı aldı! Ve “biz” anlayamadık! İyi ettik... “İyi” ki anlayamadık vesselam.

“Biz” bildik ki “insan can”dır. İçinde yürek taşır. Yürekte “kendi”ni... Herkesin “kendi” vardır. Bilmeyenler “kendi”nin içindeki “hiç”i parçaladı.

“Kendi”ni sadece “insan” “san”madı!

Büyük laf ettik; biline... Az tefekkür ile bile çok bilgiye çıkar bir cümle kurduk; anlayana...

Dünyada ahireti düşünen kaç kişiyiz?

“Hiç” düşünenle düşünmeyen bir “ol”ur mu?

Akıl

Yetmez çoğu anda. Aklın yanına “hiç” eklemedikçe...

Eee ekleyin o zaman!

Zordur akılla “hiç” birlikteliği... Aslında “insan” olmak zordur. Daha zoru da “insan” olmayı bilmek!

“Hiç” zor gelir; bilmeyene... “Hiç”mezseniz “insan” da olamazsınız...

Her şeyse derdiniz, derdiniz “hiç” olmaz! Ya her şey ya “hiç”tir evrenin “kendi” bilgisi... Belki de “kendi”lik bilgisi... “Kendin”in içindeki “hiç”... Ortak akıl da yetmez aslında akıl da yetmez... Aslında yürek yeter; bilene...

Çağırır bizi “kapı”daki yürek. Yürek akıllıysa...

Akıllı yürek ile akılsız yürek arasında gidip gelen aklımız da yetmez... Aslında sadece akıl yetmez.

Uçtuk yine derinlere akarken... Biliyoruz da “can” derdimiz “ol”duğundan ayrıca almayı unutmuyoruz sözleri...

Kötü

“İyi” “hiç”tir, kötü her şey... Derken “ne” ettik yine aklımızı? İşte tam da bu noktada uçtuk yürekle...

Bildik ki yokluğun ötesini bildik de ondan oldu.

Bizim de bildiğimiz vardır “san”ki... İsterseniz “san”mayın, siz bilirsiniz. Evrenin “kendi”sini “kendi” içimizde bilemedikçe “ne” kötü ettik yeni, yine...

“Hiç” can alınır mı? Kimsin ki aldın? “Ne” aldın “san”dın?

Aslında sitem bile değil sözlerin bütünü. Bir “can”ın yok edilmesini bedeni parçalayarak alanları anlamadığımızdan, anlayabilme çabasına girdik. “İyi” ettik. Kötü edemezdik zaten. Kötüye o kadar kızdık ki tırnak açmayı bile çok gördük “hiç”i fark ettiğimizden... “Can” sadece bu dünyadan alınabilir de diyebilirdik. Demedik, anlamayı okura bıraktık.

Evet. “İyi” ettik! Birileri de insanların “can”ını alanları böyle yazsın istedik!

Zil

Bir çocuk düşleyin. Yattığı yatağında ellerine bakan... Nefesi yettikçe yaşama tutunacağı uzantısı yüreğinin...

“Hiç” ile “avuç” bağlantısının ilk kıpırtılandırır insan için ellerin varlığını keşfetmek.

Çocuk büyüdüğünde yaşama uzanmanın ilk kıpırtılarını da unutmaya başlar. Yaşam, unutturmak için elinden geleni yapar; bilene...

Yaşam aslında insandır. İnsanlar...

Zil çaldı

Çalan eğer biz duyuyorsak çalmıştır... Duymayana çalmaz zil.

Yürek duyarsa zili, vardır bir bildiği. Biliriz ki yürek bilir “kendi”ni.

“Kendi”ni bilmeyene, ziller susmasa da olur. Olan ne ise, o olur.

“Kendi”ni bilen sadece “kendi” olur. “Kendi” içindeki acılar, neşeler, gülümsemeler, düşünceler... Tümünü bir olur yürekte bulur “kendi”ni... “Kendi”ne çalan zili duyar... “Hiç” olur.

“Hiç”ebilenlerin “avuç”larında çiçek tohumları vardır her daim... O çiçekler sulandıkça açar, rengârenk, gökyüzüne, misler gibi...

Rayihalar yayılır çiçek tohumlarının dönüşümüyle... İnsanlar duyar, kokuyu... En derininden güzelce.

Zili duymayanların rayihaları da duymayacağını bildiğimizden rahatça yazarız. “Duyulsun” yeter deriz her daim. “Hiç”, varlığın tam değillesi değilken daha bir anlamlı olur sözler.

Zordur yazmak... Yaşamaktan öte... Yaşamak da bir nefes kadar zor aslında.

Tuhaf

Yazılarımı tuhaf bulanların çokluğu beni mutlu ediyor...

Derdimizin tuhaf olmasından mı, yoksa insanların alışılmadık sesler çıkaran birine bakışından mı tuhafılık nitelemesi?

Tuhaf Nedir?

Sıra dışılık... Alışılmadık... Normalden farklı...

Normalden farklı nedir?

Çoğunluğun dışında kalmak... Herkes gibi olmamak... Benzer düşünenlerin azlığı ya da yokluğu... Bilenmeyen... Düşünülmeyen... Düşünülmemiş... Görülmemiş... Bilinmemiş...

Tuhaf olan her şey kızdırmaz, düşündürür, düşünmeyi bileni... Düşünmeyi iş edinmeyen düşünmez de...

Peki, insan nedir?

İnsan, çok genel bir tanımla düşünebilen tek varlıktır. Düşünen varlık, üreten varlıktır. Fikir, söz, iş, proje, kek, pasta... Ne geliyorsa akla, işte onu ortaya çıkarandır. Normal "insan" tanımı böyleyken ve herkesçe kabul görürken, düşünülmeyeni düşündürten insan neden tuhaf bulunur?

Yeni olan her şeyin önce tuhaf bulunması sonra sıradanlaşması da bilinen bir gerçekken üstelik...

Yeri dolmayan "yeni" aslında "iyi"dir: bilene...

Yeri dolan zaten “eski” olur o durumda da yeri dolmuştur... “İyi”nin tersi kötü olmaz bu durumda... Aslında tersine de gerek kalmaz. Yine tuhaf bir cümle yazdım; anlayana...

Hayaller de eskir, tuhafıklar gibi. Hayallerin yeri dolarsa gerçeklik yerleşmiştir hayallerin yerine. Lakin her gerçek, “gerçek” değildir. Gerçeklik algısı duruma, insana, kültüre... Göre değişebilir...

Maharet; hakikati yüreğe yerleştirmektir. Hakikatin ne yeri değişir ne tuhaf bulunur. Hayallerin yerine geçmez hakikat bilinci. Aslında aralarında doğrudan bir korelasyonel bağlantı da yoktur. Hakikat, çalan zile bakmayı bilenlerin “yol”undadır.

Dünyada ahireti görebilenlerin “yol”u... “Hiç”le baktıkça görülebilen...

Gün

Gün bugündür ey dost... “Hiç” olmaya
“var” mısın?

Yaşam tefekkürünün
doruklarında yaşarken aslında nefes
almaktan öte bir ontolojik çözülme...
Çözülen her bir hücrenin daha da
bölünemezliği sararken aklı, yürek
gülümsemesin de ne yapsın?

Dünyada ahireti görebilenlerin
azlığı yorsa da yüreği, “hiç” yolunda
kaybolan yürek hakikati görmesin de ne
yapsın?

Milyonlarca acının orta yerinde,
var oluşun getirisi olan “var”ım imgesi
sararken ne de keyifliydi insanoğlu aslında.
“San” ki “var”!

“Var” Olan Nedir?

“Avuç” ile bağlantı kurabileceğimiz “hiç”, “var” oluşun kendi gerçekliğini gerçekleştirmesinin tek yolu olarak hakikate yol alırken “iyi” de budur aslında.

“İyi” de böyle olur kötünün tersinden bakınca.

Derdimiz

Konuşur gibi yazmak, yazar gibi konuşmak... Aralarında ciddi bir ifade ayrımı var gibi görünse de iki “şekil” de dinlettirir. Sonuçta konuşur gibi yazmak okura sıcak gelir bir nefes eşliğinde hissinde...

Biliriz ki...

Eğer “var” olma kaygımız var ise “hiç” yolcuları kalmasın... “Hiç” yolunda asıl varlığa açılan büyük “kapı”nın önünde kuyruk da yok. “Zil”i duyanların azlığı söyletti yine.

“Ol”dum diyenlerin çokluğu dertlendirdi yine.

Yaşam örneklerini bir sonraki bölümde oldukça açık örneklerle vereceğimizden, ilk bölümün paradigmasına girebilmeniz için her bir kavramın “kendim”ce anlamını bilmenizin yeterli olacağını düşünüyorum. En azından ön görüyorum. Aslında umut ediyorum. Olmuyorsa zorlamadan başka yazara “yol” alabilme lüksü her okur için mümkündür.

“Sıkıntıdan Kurtuluşa Giden Gizli Yol, O Sıkıntının İçindedir.”
(Mevlana Celaleddin-i Rumi)

Var

“Var”sın olsun!

“Var”lığın içinde “hep”, “hiç” olsun!

Bir “sen” “var”lığın içinde aslında. Ama “hep” “sen” yoksun...
Daha ne olsun!

Var Kim?

Kim var olmuş ki “biz” var olalım... Bir hiçlik felsefesidir gidiyor entel âlemde, az da bizim lüğatımız “var” olsun... Bu lüğat bir gün tutarsa, kimin tuttuğu tutandan sorulsun. Sorulmaya da bilir... Herkes sorgusuz mutlu olsun!

Nasılsa kimsenin kimseyi anlamaya çalışmadığı yalan dünyada bu yazılar da anlaşılmasın... Dünyanın dengesi bozulmayacağından, sorunsuzca yazanlar rahat olsun; anlayana...

Ateşte dans eden zihinlerin karmaşası birbirine bulanırken, kimin ne dediğinin, yazdığının önemi “var”dı da biz mi bilemedik?

Sistemli yazanlar dil felsefecilerine el altı kaynağı olur ya, o da bilinmez...

Her kavramın birçok tetikleyici vurgusu olabilir, düşünen bilir! “Hiç” görmedim ki bir kavram tek bir nokta atışla derdini anlatsın... Böyle beyinler “var”sa buyursun o da fikrini alıp gelsin yazılardan başına...

Becerebildiğimiz kadar yazarız...

“Hep” beceri kadar değil midir yaşama duruşumuz... Zorlanmak, sınırları zorlamak “var” olma kaygısının en derin noktası olarak görünürken üstelik...

Kaygı ile umut arasında gidip gelen bir yaşamın görünmeyen halini görünür kılmak da bir meziyet yazan için...

“Aa kuşa bak!” Derken verilen ince insanlık mesajlarıdır; bilene...

Hani ölünce anlaşılan hikâyeler gibi, yazdıklarımın gitmesi gereken yürek kıvrımları... Ötelerden yazıyorum; derdi anlayana... Bugünü düşünerek yazsaydık oturup aşk romanı yazardık, okur kaygısı ile... Pragmatistlikten öte... Düşünmeyenlere ithaf eder kâğıt başı derdine düşerdik; düşmedik...

İşte! Oldu, mutluluk yerini buldu!

Aşk

En zordur “aşk”ı yazmak... “Hep” de beceremem... Neresinden bakarsan elinde kalacak, okuyanı “hep” heyecanlandırmayacak...

Günümüz “aşk”larını bilirken, bilmeden bakmadığımız çerçeve gibidir “aşk”... Öğretilmesi “hep” de mümkün olmayan bir kavramın yaşamdaki aciz duruşu... Yalnızken daha kolay söylenişi, “var” oldurtan bakışı...

Herkesin “aşk”ı kendine... Tanımla birlikte herkes “kendi”ne yol alır bir “aşk”la... Derin hissedışı bulur, huzur ve mutlulukla... “Kendi”nden ötesinden tek beklenti “beni sev” duruşu... “Ben sevmeye layık bir insanım...” algısıdır temelindeki anlam da...

Tam da bu nedenle sığınılan bir yürektir “aşk”... İnsanı zorlaması da aynı nedenle anlamlı...

Yaradana “aşk” yaralamaz... Sığınır ve “ben sevmeye layık bir kulum” duruşuyla huzur bulursunuz, sessizce...

“Hep” derim, yüzyıllardır yazılıp, yazılan “aşk”ı bir ben mi son vuruşla anlatabileceğim? Mümkün mü?

“Değil elbette” demem ne kadar anlamlı...

Yüreğini Yaradana ver... “Yaşarken öl”

“Aşk” derin huzur ve sessizlikse en genel tanımlamada işte budur derdimizin içeriği de...

Dünyada ahireti görmenin şeklini anlatırken de... Şairler yazar durur da bulamadıklarından ötesini bildirirler bize. “Aşk” bulunursa dünyada, ahiretin provasıdır; anlayana...

“Hiç” yaşarken gördünüz mü ahireti? Bir şey size “hiç” bu dünyada huzur verdi mi?

Budur cevabı “aşk”ın yürekte... Herkesin cevabı “kendin”e, bizim ki az düşündürten bir küçük yazıcık...

“Hiç” boş yazmayacağımı bilenler... Yanılmadınız... Her hikâyede en net göreceğimiz netlikte...

Yaradan “aşk”ını prova ettiğini bilemeden yitip giden canlar...

Şiir

Dertli sazım ağlar yine
Ağlanacak zamanda ağlamadan
Ağlayacak zaman da ağlamadan
Kimdi ki derdi dile döndüren
Dertli saz dökmeden
Saz dertli dökmeden
Oddur dile bildiren
O od ki dilde bilen
Dil de odu bilmeden
Hep şiidir beyhudenin dili
Yitip giden canı olduran
Can olurken yitmeyen
Esti geçti ömrüm
Ömür hep kattıran
Hep kattıran ömrü

“Sen”

“Sen”de bulur herkes “kendi”ni. Oysaki “sen” herkesin “kendi”si...

“Sen” deyince akla gelen “ben”, “ben” deyince akla gelen “sen”... Dünyanın merkezi düşünen “sen”, “ben” dolanırken yalan dünyada “san”ki her söylenen “sen, ben”...

Çözmek bir ömür, çözememek ömürlük... Yaşam dedikleri...

“Sen Kim?”

Bütün telâşe “kendi”mizi düşünmekte... Tersine bakınca düşünmekte olan “kendi”miz, düşünülmeyen “kendi”leri...

“Hep kendi”... “Hep kendi...” İkinci vurguda üç nokta anlamlıdır; bilene...

“Kendi” çarpışmasından beslenen toplumların talihi çetindir “hep”. “Hep” çetin pek çetin... Vurur birbirine “sen”ler... Ardındaki “ben”lerle... Daha bir çetin!

Herkesin “sen”i “kendi”ne...

Kimde ne tezahür oldun da “sen”in ardındaki “ben” toplumun talihi oldu...

İnsanlardaki “sen” tezahürünü düşündün mü? Yoksa “ben” gibi “kendi” tezahüründen öte yol bilmedin mi?

“Ben Kim?”

“Ben” dünyanın merkezi... Dünyaların merkezi değil... Herkes “kendi”sinin merkezi... Merkezlerin çarpışması olur bir anda toplumun çatışması... Mahallelerin çatışması... İnsanların; küçük, büyük, orta ölçekli... Ölçek? Ölçen ne?

Büyük, orta, küçük ölçekli çatışmalardan çıkan dev sorun... İnsan!

Kavramı edilginleştirip okuru rahatlatalım: İNSANLIK!

Edilginleştirilen kavram, kimsenin “ben”i değildir.

“Bir ben var benden içeri” İşte o “ben” herkesin “ben”i... İşte “ben” O...

“O”

“Hep” “O” dur... “O” her kimse... Her hangi bir kimse değil her kimse... Herkesin “o” su “kendi” ne!

Bir gündür ki dillerin eyleyemediği ruhla karışık. Hani yağmurun bile eyleyemediği gözyaşı gibi... Eylemek durmak mı gitmek mi? Dildir bize bildiren tümünü... Eylerken!

“Hiç” e giderken “var” olmak mıdır yaşamak? Herkes biraz “o” iken...

Komik

Aslında yalan dünyanın kavramsal düşünülmesi kadar insanı güldüren bir şey yoktur. Ezbere yaşanan yaşamlar düşünülünce “hep” güldürür. Kimden “ne” gördünse “o” dur aslolan sorgusuzca...

Ya “sen?”

“O” nun nesneleşmiş hali de pek şık durdu... İnsan mı cansız mı bilmeden ortaya karışık bir “o” ...

Bilmeden yaşamak... Özünde “çok biliyorum” yaşamıdır...

Herkes bilir “hep” ! “Kendi” sınırlılığındaki bir yaşamı...

Başka sınırlara gelince “sen” devreye girer. Ardında “ben” olan “sen”. Herkesin “sen” i...

İnsan “kendi” sinin farkını “kendi” si fark edilmediğinde fark eder. Ama “ben” der durur yaşam geçerken ardı ardına... Tıpkı saat durduğunda zamanın farkına varılması gibidir böyle “an” lar.

Gökyüzünden yaşama bakışın formülüdür “o” nun gözü... “O” herkesin ayrı algısıyken... “O” herkes için ayrıyken...

Demem o ki herkesin “o”su “kendi”ne iyi gelir. Tüm yaşam yükünün sırttan atılması bulunan bir “o” ile en kolaydır. Buldun mu atar rahatlarsın yükünü “o”ya...

Hani bir şeyi yapmamak için bulunan bir “o”dur kurtarıcı... “O”ndan dolayı!

Kar

Çıkıp şöyle bir “etraf”ı gezsen ne çok şey görürsün ey can! Her yer “can”... Kimi “kendi can”ıyla kimi “kendi”siz... Vardır bir nefes bildiği gök/yerin. O nefes ki bitmeyen anlıkların, an olmuş sessizliğinde ıssızca...

“Kar”san yaşamı yumak gibi göklere inat da verseler yüreğine bir ışıltılı sabahı... Herkes “kendi can”ıyla ya da “kendi”siz gök/yere inat... Yaşarken...

Sokaklar “can”lıyken bir “sen” olmuşsun “can” bilmeyen öylesine...

“Can” Kim?

En somut haliyle yaşayanıdır, nefesle birlikte... Nefesin şekli değişse de görünen/görünmeyen hareket hali olma...

İşte “can” nefesi taşıyandır... Nefesi taşımak kolaymış gibi eyleyen de “can”dır aslında... Bilmesek de eyleyen, nefes alırken “can”ı kollayan...

Herkesin “kendi can”ı “kendi”ne... Dersek yanılmış oluruz... “Can”lar nefesi taşıırken BİR dir Yaradanın katında.

Yaradanı bilirken “can”ı bilmeyeni neyleyim!

Ufukların sessiz söylenişı midir söyleten her “can”ı... Her “can” bilir mi, hakikati... Anlaya bilir mi? Hakikati anlamak öyle kolay mı, bilmeden gök/yeri...

Neye bakarsan “o”nu görürsün... “Ne” görüyorsan “o”sun! Biliriz ki her “can” kendi canını bilir. Ötesinde bildiğini bilir ötesizce... En somutundan “nesneye” takılmaktır vesselam.

Kar Nerede?

Kar kim? Bilemedim ki! “Kar”dığın yaşamsa “o”dur bildiğin/bilmediğim...

“Kar”dır gök/yerin uçtuğu nefes... “Kar”ılmış “yar”ılmıştan beter.

Bir nefestir gök/yer her yer “can”...

Ak

“Ak”ın yanına bir de pak... “Ak” temizliği, pak tertemizliği anlatır günlük lügatte...

Bizim lgatimizde ise yüreklerin...

Yürek nedir?

Bu sorunun cevabını herkes “kendi yüreğini” düşünerek verebileceği en güzel cevapla verir. İnsanız işte!

Kimse “kendi”sini kirli düşünmez, her yaptığının hesabını varlık anlayışı ile şeytanın da verdiği çılgın akıllarla verir. Katiller bile savunma yapabildiğine göre...

Sağ gösterip sol vuran yumruklar gibidir bazen sözlerim... İçeriğinde “kendi” yürek anlayışımla birlikte pek hoş durur kelimeler. “Ak”la giren anlam, katillerden çıkar. Var mı itirazı olan?

Yaşama duruşun en kolay şeklidir “kendi”n gibi olmak. Zorlanmadan otomatikleşmiş akılla yaşayabilmenin kolaylığı dururken, farklılaşmak, başkası olmak, düşünmek zor gelir. Bu nedenledir ki herkes “kendi ben”ini pek sever. Bildiğini “san”dığı “kendi”si ile yaşamak...

Kim neyi bilebilir ki yetersiz akılla... Akı “yetmiş” olan var mıdır ki?

La kılıcını çekmeyen “var” olması mümkün mü?

La kılıcını çekerken akıl neyi ne kadar bilir ki “kendi”ni bilirsin!

Yaradanı bilirken “can”ı bilmeyeni neylerken kastımız, yüreğimizin “ak”lığını koruyabilmektir “kimiz ki?” duruşu ile...

Herkesin “can”ı La kılıcıyla hakikate bakarken... Başka “can”ı bilmemek yürekte La kılıcının sıcakta ansızın eriyen buz gibi çözülmesidir; anlayana...

Bu mu derdimiz?

Demem o ki yürekleri “ak”laştırsın, başka “can”ların da verilmişliği düşüncesiyle...

“Kar”ılan yaşamların paklığını pekiştirmenin keyfi...

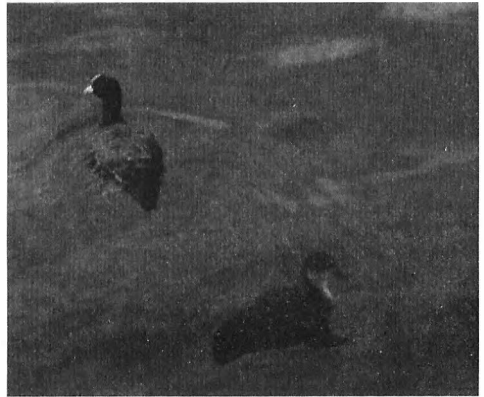
Yan

Yan yan giderken gittiğim “yol” bilemedim ki hangi “yan” da?
“Yan”madan duran o “yan” mıydı bilemedim ki?
Ne “yan”a koysam başımı “hiç” bilemedim ki?
Bu dünyanın “yan” yükünü anlayamadım ki?
Bu dünyayı bir anlayanı bilemedim ki?
Bana “yan” diyorlar neye “yan”ayım diyemedim ki?

“İnsan” kürek cennetinde bir o yana bir bu yana bakarken,
ellerin yana bakan halini
göz görmese ne olur bile
diyemedim ki...

Demem o ki
varlığın ötesinde
“hiç”leşebilmeyi bilme-
yeni neyleyim... Tersine
bakan yürekle derdimiz
yeni lügatle “kendi”ni
buldu... İyi oldu!

Derdimiz yeni lü-
gatle “kendi”ni bulma-
sa da olur muydu ki?
Bilemedim ki!

Kısıtlı aklımız kısıtsız bilir mi ki?

“Ol”muşların çokluğu mu dedirtti yine? O yanı da göremedim ki!

Herkesin bildiği dünyada biz de bilmeyelim... Görebilsek bile bilmeyelim... Olur mu?

Görebilenler bilmesene ne olur ki?

“Ol”mayan insanız işte!

“Yan”mayan insanız işte!

Kürek cennetinin dünya olduğunu bildik de ne oldu? Bilmeseydik de olur muydu?

“Zil” bilen için zildir!

“Zil”i bilmeyeni neyleyim!

En Güzeline Bir Yazı

Bazen ansızın bir sızı dolar içime. O sızı ki sanki akmadan giden zamanın derininden sızan bir küçük damlacık. Her bir kelimeye yüklenmiş koca anlamlar gibi bir sözün de küçük yürekteki büyük bilgisi...

En güzelinden deyin-
ce sanki derdim en güzelinden olmuş gibidir böyle
anlarda, anlamda. O öyle
bir dertler ki veren Allaha şükürle karışık bir sızı. Sızının getirdiği
hüzün de yanında hediye.

Hüzünlü kalplerde en güzelinden yazı da bazen içi karartırken
bazen aydınlatır. Yaşam dedikleri bu olsa gerek.

Biliriz ki, kendi derdinden öte dertleri bilmeyenler hüzünlü
değil gergindir. Hüzün illa ki derdin oturmuşluğu ile birlikte dertle-
rin bütününü dünyası bilenlerin işidir.

Her dert, adeta her acının sonucunda alınan bir sızıdır.

O sızı ki hüzne çıkan koca bir yolun ilk durağıdır.

Her dert durağında alırsın bir sızı daha, ilerlerken artık hüzün
seninledir.

Ne kadar mutlu olursan ol yine de hüzün oturdu mu gitmez
yürekte. Misafirliği nefesle beraberdir hüznün...

Çünkü hüznün bir duruştur. Karşıda yalan dünya, yürekte hüznün... Nefes durana dek devam eden...

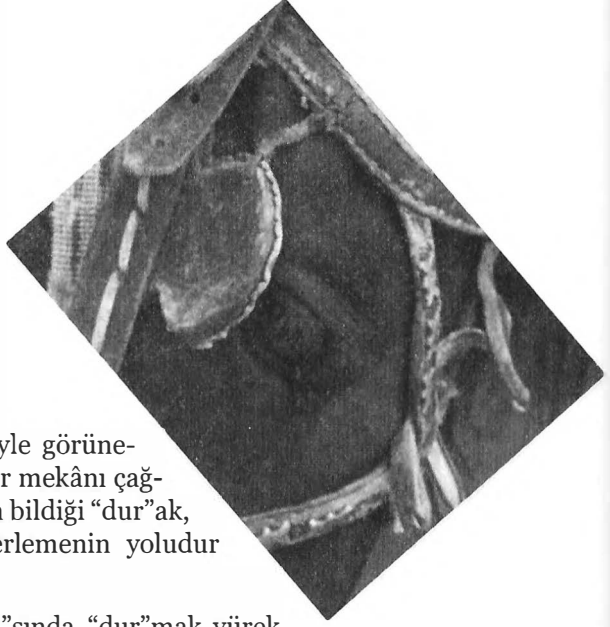
Sadece kendi derdiyle yananlar hüznü bilmez. Aslolan kendin olunca hüznüsüzdür duruş. Ağırlık değil, gerginliktir duruşun özeti. Hep bir başkasını gözleyerek geçen ömrün zor durağıdır her daimdir.

Kendi ışığını bilmeden başkasının ışıkları arasında kaybolan yüreklerdir hüznüsüz yürekler.

Kaybolmuşluğun ötesindedir artık huzursuz duruş. Hüznülle barışık olmayan duruş.

Bul bulabilirsen kaybolmuş yüreğini, kendinden ötesini bilmeyenler!

Durak

“Dur”ak her zerresiyle görü-
nin “dur”durduğu bir mekânı çağ-
rıştırırsa da yüreklerin bildiği “dur”ak,
bitmişliğin değil ilerlemenin yoludur
hakikate doğru...

Hakikat “kapı”sında “dur”mak yürek-
leri ilerletirken, beden “hiç” olmuşluğun huzu-
runda... Ki bu huzur, sonsuz güvenin büyük kazancı...

“Dur”ak Nedir?

Belki bir çocuk çığlığının duyulmaz olduğu an, belki bir de-
likanlığının sessizce beklediği, belki de gülümseyen bir yüreğin ses-
sizliği... İner derinlere bilinmeyen görünmeze... Yüreğin sessiz gü-
lümsemesi nerede “dur”duğunu anlatsa da bu sessizlik çığlığının
duyulmadığı da bilinebilir.

Küçük bir vurgudur aktığı ileriye... “Dur”ak. “Dur”akta
“dur”an, aktır. “Kapı” varsa “dur”akta...

“Kapı”sız “dur”ak, “dur”aksız “kapı” olur olmasına da bekle-
meye değer mi o “dur”akta...

Bol metafor olan yazıları okumak kolaydır da okuyan yazarın
vurgusunun bütünleştirdiği anlamı çözmüşse... Bu yazı da bol me-
taforun değil derin anlamdaki metaforun/ların kullanıldığı bir yazı
olarak tarihe geçmese de yüreklere kazınır belki bir gün...

“Kapı”yı sadece bir odaya giriş nesnesi olarak bilenlerin, yazı-
larımın arasında “boş” zaman öldürmekte olduklarını söylemekten
imtina ederek kimsenin oyalanmasını istemem. “Yol” yakinken evin

kapısına “yol” almak da bir eylemdir; bilirim. Böyle insanlar da aynı gökyüzüne bakar; görürüm. “Maalesef” der geçerim huzurluca.

Haddimi bilip kimseye ders verir gibi de değil belki sözlerim, bir nasihattir, kim bilir? Kim bilir Yaradandan öte...

Kim hangi “kapı”yı biliyorsa “hep” öyle yaşar; anlarım. Tüm mesele başka paradigmalardaki “kapı”yı anlatmaktan öte bir mesele... Hakikati bilip bilmemek... Değerlerini kendi bildiği gibi yaşayanların başka değerlere olan bilmezliğidir bizi hakikat “kapı”sında “dur”akta bekleten; ilerlerken...

Ardı ardına gelen yürek vurgusu yazılarımın arasında arada bir başını çıkartırken görürüz “kapı”nın yürekte olduğunu... Yürektir bizleri “dur”akta bekleten, ilerlerken derinlere...

“Hiç”emeyen tüm paradigmalara saygı sonsuzluğu içinde yazıp haddi aşmadan hatırlatmaktan öte de değildir kelimelerin bütünü. Belki bir sessiz huzur, kim bilir? Huzurun seslisinden bilirim nice dertlere “dur”uşu. Yürek zıplarken bedeninin sakın “dur”masını. Anlayan ve anlamayanlar arasında gidip gelen yaşam döngüsü “kapı”da “kapı”sızca...

Pes

“San”ki bir “dur”muşluk gibi sessizliktir; pes. Bu dünyanın bildiği ölümün ıssızlığını verir anda ortaya çıkan. Oysaki dünyada her an her şeyin değişebilirliğini bilip de bilmemenin değişebilirliğe etkisinin olmadığını bilememek ne kadar anlamsızsa o kadardır işin özü. O öz ki zamanın “hiç” olarak bilmediğimiz değişebilirliğinin çağrısıdır belki de. Kim bilir?

Fikirlerin havada uçtuğu anları bilip de sözlerin “hiç”sizliği karşısında eğilmeyen zihinlerin ürettiği sessizlik... Bu sessizliktir ki insanı sükûta erdiren.

“Hiç” kapısıdır bekleme yapılan kapı; hakikate açılan. Yokluğunu bilmeden durulmayan...

“Hiç” kapısında beklediğini bilmeyenlerin, boşluğa uçtuğu yürekleriyle birlikte “boş” kalan avuçlarıdır yine söyleten. Avuç ve “hiç” bağlantısızlığını bilmeden yaşamaya çalışmak gibi...

Avuç ve Hiç

Yalan dünyada “kapı”da “dur”anların aklından çıkmayan tek bağlantıdır avuç ve “hiç” bağlantısı.

“Ben yokum O var. Sadece O” ve “Ben sadece O’ndan isterim.” “Dur”uş yürekleri sarmadığında göz de görmez olur bağlantısız yaşamda.

Herkes kendisini “kapı”da düşünme de bilir. “Pes” deyip geçmek de gerekir bazen ölüm ıssızlığı içinde.

Kelimelere takılmadan iştir aslanan “hiç” kapısında.

Gerçekler değişir, hakikat tektir. O, tektir. “Var”olan tektir. “Var” olmayan “oldum” der “ol”madan.

“Ol”madan ölünür mü?

“Ol”dum deyip yanılanlar bilebilir mi? Neyi, kimi, nasıl, neden... Ne olduğunu bilmeden “ne” olacağını kim bilebilir “hiç”siz yaşamda?

O istemeden “ol”abilir mi? Avuç olmadan “hiç” bilinir mi? “Hiç”, bilinmeden avuç bilinir mi?

Soruları bizleri “kapı”ya yöneltirken deriz ki:

“Ey güzel insan oldum deme, olacağım deme, ne oldum da ne oldu de. Bunu da bir nasihat eyle yüreğine...”

İroni

Hani en güzelinden sözleri geri göndermek var ya “o”dur ironi. Sözler geri gönderilirken inceden bir sel gibi yüreğe hızlıca çarpan kelimeler bütünü... Kavramları zıt olsa da ardı ardına beklenmedik şekilde kelimeler bütünü olarak sunduğumuzda ortaya çıkan garip konfigürasyonun farkında olsam da, söylemeden duramam anların toplamında.

“Hiç” yazmaya çalışmaktan öte “hiç”liği anlamaya çalışan bir küçük yazarım... Küçük yazarım, okur büyük anlar... “Hiç” büyüklüğü yürek büyüklüğü ile denge içinde anlamlıdır sözlerin bütününde; bilirim. En azından bunu bilirim “hiç”liği bilmeye çalışırken... “Hiç”im demeden bilmeye çalışmanın rahatlığıdır yazarken huzur veren; anlarım.

İroniye gelemenden yazının bitemeyeceğini bildiğimden, kelimeleri daha ileri götürüp yüreğe de yerleştirebilmeye çalışsam hiç işe yarar mı yazdıklarım?

“Hiç” olmaya adanmış küçük yürekten bu laflar çıkar mı? Çıkan kelimeler gökyüzüne çıkar mı?

İnsan “can”da kendini bulurken söylenen “hiç”, kapı”sızlara etki eder mi?

Sorular cevaplardan daha önemliyken anlamlıdır yazıda geçen kelimelerin bütünü. Belki kendinde cevap arayanların bilmedikleri-

ni bilmelerine çabadır ironiden uzak tutan; kim bilir? Ürkütmeden bildirmeye çalışmanın büyük derdi içinde olanların, ironiden uzak kalması...

Nokta

“Hiç” nokta olur mu? Olmaz demek ne kadar anlamlı? Bol sorulu bir yazının bütününde okur yorulmuş da olabilir, anlarım. Yorulan en basitinden başka yazıya uğurlanırken içimizde ansızın derinleri yazmanın dayanılmaz keyfi de beliriverir. Bunu da ancak yazan anlar... Yazabilenler bilir, neyi biliyorsa o kadarını...

İroniyi dile dolayıp bir türlü gerçekleştiremeyen ince dil oyuncularını gibidir bazı yazarlar. Söyler, aslında söylememiştir... Okur anlar, aslında anlamamıştır... Budur ironi... Anladığını “san”ana gülümseyen kelimelerle hızlıca çarpmak... Sonuna da üç nokta ile topu okura bırakmak... “Neyi anlıyorsan osun” diyebilmek... Ne keyiflidir böyle yazmak...

Noktanın sonsuzluğa çıktığını bilmeyenlerin aklını karıştıran küçük bir yazı olarak kendi tarihimde yer alan bu yazı, yine kendi tarihimin talihli “dur”uşunda anlam kazanırken, budur “hiç” yüreklerde... Anladığın kadarsın bu dünyada, ötede bu dünyada “ol”duğun kadar.

Yazılarımın karmaşıklığı, bütününde karmaşıksız bir bütün oluştursa da yazılmaya çalışılanı bilmeyenler olabilir. Mümkündür, mümkün olduğu kadar da hakikate yakındır böyleleri. Herkesin her şeyi rahatça söyleyebildiği, eyleyebildiği dünyada “az da bizim sözümüz okunsun” der geçeriz rahatça, ironiye vardırıtmadan... Rahatça, insanca...

Hiç'in

Gökyüzüne bakınca seyreyleriz bilmediğimiz uzakları. O uzaklar ki gözlerin göremediği, çoğu sözlerin dökemediği kadar sonsuz... Gökyüzü, sonsuzluğun en somut hali, en azından gözle de görebileceğimiz... En çoğundan ise, gözle de görülemeyecek kadar sonu olmayan derinliğin anlatımı...

Gökyüzünün bizleri huzura kavuşturması belki de üstteki anlatımın yürekteki yansımasıdır. Kendi “ben”imizi esas bildiğimiz yalan dünyanın ötesinin de olduğunu anlattığından...

Koştururken gökyüzüne bakmayan insanların sonsuzluğu değil, sonlu bir yaşamı bildiği aşikârken, bazen gökyüzüne en somut hali ile bakmadan da gökyüzünden kopamayan yüreklerin varlığı rahatlatır yaşamı... Denge içindeki evrenin sonsuzluğunu bilenler ile bilemeyenler arasında geçen derin tartışmaların en esaslı noktası da tam bu noktadır. İnanmak ya da inanmamak da değil mesele sanki. İnanıldığını bilmek, bildiğine inanmak...

Hiç

Her şeyi bildiğini düşünerek her şeyi istiyorsan “hiç” edemeden sona gelirsin ey güzel insan... Kendi bildiğinin sonuna... Gözünün önünü bile evrenin içinden üst bakışla göremezken her şeyi bildiğini düşünenin anlamsızlığı, gördüğümüz ve görmediğimiz evren arasındaki derin uçurum, ancak yüreklerde gökyüzü vasıtası ile bilinebilirken gözümüz neyi ne kadar bildirebilir ki?

“Hiç”in demem bundan. En azından her şeyi bilmeyin, her şey bilinirmiş gibi davranmayın. Denemekten zarar gelir mi?

“Kapı”da “dur”anlar ile “kapı”yı göremeyenler arasındaki “hiç” bilinmezliği belki de söyleten küçük yüreği...

Gökyüzü evrenin üstüneyken ve sadece sonsuzluğu anlaşılabilirken, sadece gözünün önünü gördüğünü düşünenler neyi ne kadar görebilir ki? Aklın sınırlılığı ile neyi ne kadar bilebilir ki? İşte o andır ki anların toplamına bedel ömrün gerisinde. Berisinde ise sonsuzluğun bilinci ile huzurluca...

Göremediğimizi bilmek ile “hiç” dendiğinde her şeyin içinde olabileceğini düşünüp, kavranamazlığını/sınırlılıkla kavranabilirliğini anlayabilmenin büyük lütfunu bilenlerden olarak yaşamaya devam ederken, ansızın “hiç” olduğumuzu düşüncede var edebilmenin huzuru... Paha biçilmez bir keyiftir; deneyin...

Deniz

Ucunu görebilenler göremeyenlerle kıyıda dans ederken, dünyanın bütününde ahireti görebilenlerin denizin dalgasına engin bir dalga ekleme çabası anlamlıdır. Ne yazık ki her anlam, hakikate götürmeyeceğinden, gördükleriyle yaşayanların, kıyıda engin dalga ekleme çabası hakikate götürmeyen bir çaba olarak kalır.

Her çaba bizi “hiç”liğe götürmeyebilir. Biz bilmeyiz Yaradan bilir lakin biz Yaradanın bize bildirdiğini bilmeye çalıştığımızdan anlaya da biliriz. Kim bilir?

Engin

“En” çabası bizi derinlere götüren bir çaba olarak yürekteki “boş”lukları doldururken, “en” çabalı eylemlerin doğru olmaya da bileceği savını unutmamız an meselesi olarak yürek tarihindeki

yerini alır. Bu tarih, insanın kendi tarihinden öte bir tarih olmaya da bilir, yine biliriz ki insanların tarihi toplumların tarihidir.

Her bir insanın toplam tarihinden oluşan tarih, geçmişe dair notların geleceğe dair notlar haline dönüşmesini engelleyemezken biliriz ki; gökyüzünün altında her şey eskidir. Her insanın kendi tarihi gibi...

Ucunu görebilenlerin göremeyenlerle dansında deniz, en kalburüstü duruşu ile yürekteki yerini alırken, biz okyanus derdine düşmüşüzdür bile... İnsanız işte!

“San”ki her şey diye bir şey varmış ve “hiç” değilmişiz gibi... İnsanız işte!

Her gördüğümüzü “var” bilirken aslında “yok” bilmeyiz de geçeriz kıyıya...

Önemsemeli. Kıyıyı... Lakin kıyı denizin ortasındaysa...

Enginin ortasındaysa önemsemeli kıyıyı...

Hani dil oyunundan çok kavram oyunu gibidir bazı mesajlar, anlayabilenlerle yola devam ederek; keyifle...

Kıyının denizin kenarı olduğunu düşünenlerle başka yazılarda buluşma niyetim gündemimde olmasa da...

“Hiç”liğini bilmeyenlerin “var” olma derdine ortak olmadan, sessizce yazılara devam kararım gündemimdeyken...

Ses

Bazen “ses” yokken bile duyulandır “kapı”,
ardındaki denizin okyanusa açılan sonsuzluğunu bildiren...

O “ses” ki nice sözlere bedel bir
sükût içinde...

Sükûtun “ses”sizlikten öte
duruşu kapladığında yüreği, bir sızı
doğar inceden derince. Göz yaşarmasa da dökülür ıslak bir an. O an
ki tüm anlara bedel...

Derince ince sızının dökmediği
nice “hiç” beklentisizliği gökyüzünü
kızdırırsa da biliriz ki, yürek sızlamadığında
gökyüzü bilinmez.

“Hiç” ile gökyüzünün sonsuzluğu arasındaki
derin bağ, derince ince sızının değişebilirliğini “hiç”sizlikte buldururken anlamlıdır sözlerin bütünü. Hep öyle olmaz mı yaşarken
gökyüzüsüz...

Ne kadar derinse o kadar anlamlıdır gökyüzünden bakınca
yerdekilere içimizdeki “hiç” bilinci.

“Ses” duyulmazsa da yürektedir yansıması... Tüm duyulan
“ses”lere çalım atarak... Önden en hakiki haliyle gökyüzünün
“ses”idir bizleri yüreklendirip hareketlendiren hakikate...

Ötededir belki de beriki “gün”. Ötelenmiştir, kim bilir?
Hakikatin penceresinden bakınca sonsuzluk ışığı sararken yüreklere

söylenir bir derin cümle... O cümle ki gökyüzünü bildirirken “ses”li sükût içinde. Bir derin anlatım bizimkisi; anlayana...

En derininden gökyüzünde gezerken söylenen cümleler sarsarken yüreği, sonsuzluk güneş gibi doğar.

Kısa cümle, çok anlam içerikli anlatımla yaşarken yazarım bazen gökyüzünün “hiç”liğe açılan “kapı”sını. Bir “ses”le belirirken yüreğimizde...

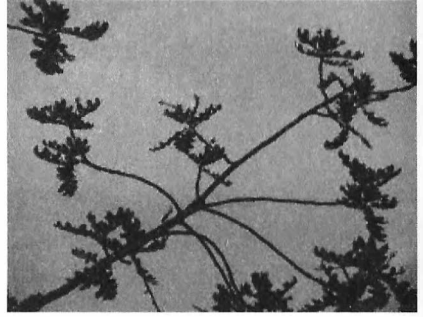
Bazı sözleri anlayabilmenin “yol”u gökyüzünden geçer. Klavuzunuz gökyüzüyse o “ses” ses verir insana. Yoksa davulun “ses”i hoş gelir “boş”la birlikte...

Hoş olan “boş” olmaya da bilir; kim bilir?

Hakikatten açılan göz bilmecesini... “Hiç” bilenle bilmeyen bir olur mu?

Aynen

“Hiç” bilinci olmayanları onaylamamaktan öte yapabileceğimiz tek şey; “kapı”nın “ses”ini duymadan da “hiç”in “yol”una girilebileceğini göstermektir... Eylemle, duruşla belki de duruşu anlatan bakışla...

Düşünceyi karşıya “uygun” bularak göndermenin diğer adı olan “aynen” onayı, insanı rahatlatan bir ifade olarak yürekte yer alırken huzur da verebilir “hiç”sizce... Lakin bu huzur tek bir “ses”le yıkılırken “aynen” ifadesi anlamsız da kalabilir; kim bilir?

Hiç

Kimileri “hiç” derken sadece “yok” anlayabilirken kimileri “hiç” derken bile titrer. Çünkü “hiç” olduğunun bilincindedir. Kendine “ses”lenen o Yüce “ses” titretir en derininden seslice...

“Sen” yoksun “O” var! Her şey “O”nun! Aslında her şey “sen”de gizlice... “Yol”a gir ve bul! O “yol” “kapı”nın ardında... “Yol” içeriye akan bir “yol”...Camın ardından bakma, göremezsin...

Camsız bak, “hiç”i bilerek bak! Kendini “hiç” bilerek bak! Kendini “hep / her” bilerek bakma!

Çünkü “sen” yoksun sadece “O” var!

“O” “sen”in içinde... 99 lütfuyla içinde... Bilmeyen neylesin “hiç”i... Yaşarken “hiç”sizce! Sonsuzluğun gökyüzünden yüreklere aktığını bilmeyen neylesin “hiç”in derin anlamını...

Zorluktur “kapı”da durabilmek... Her an umutla “hiç” olabilmeyi beklemek... “Yol”da ölmeyi yaşarken göze alabilmek... Her insana nasip olmayan... / Olamayan

Bir gün bir önceki günden daha da yaklaşırken “hiç”liğe, derin bakış söyler derdi bilen “O”na... “O” her şeyken “sen” nasıl “hiç” olmazsın...

Gökyüzüne bakarken görürüz “son” olmadığını...

Söyletir derdi veren “O”, “ses”i duyan sana... “Hiç”likte buldum “O”nu... Kendimin, kendime ait olanların “hiç”liğinde...

İnanmayan gökyüzüne baksın! Olmadı bir daha baksın, daha olmadıysa yüreğine baksın... Yine mi olmadı? O zaman “O” vermemiştir kul ne yapsın?

Son'suz

Başlangıcın orta yerinde
“hiç”siz yürek neylesin ki
“son” suz bitmemişliği...

BEN BU YOLU
BİLMEZ İDİM şiirinde
‘Aşk oduna yanmayanlar,
öleceğin sanmayanlar, göz
açıp uyanmayanlar, şö-

le gaflet bastı gider...’ diyen Yunus Emre de farkındaydı “son”suz
bitmemişliğin bilinmeyebileceğini... Farkında olmasıydı ‘Bilenlere
sormak gerek bu tendeki can neymiş, Can hod Hak’ın kudretidir,
damarda ki kan neymiş.’ Der miydi hiç.

“Ey can yüreklerde vardır Yaradan, arama başka yerde, her
şey sende, dağlar, taşlar vesile...” diyebilir miydim hiç?

Nekadaryüreğine inersen okadargökyüzünün “son”suzluğunu
bilirsin de diyebilirdim tam bu noktada. Demedim. Zaten hep de-
miştim.

“Hep” deriz “hiç”in, neylesin bilmeyen, “hiç”ini bileni...

Kelimelerle oynayarak gökyüzü de bilinir miymiş?

Bilinirmiş, “son”suzluğun sızan ışığında “hiç”!

Işık

Varlığın yokluğun derininde görülebileceğini, en soyutundan ifade
ile “ışık” metaforu ile aydınlatırken bildik de bildiremedik... Daha
ne edebilirdik ki!

Olsun, “hiç” bilmesen de varlığının içinde hep “hiç” olsun. Olsun da “sen” bilmeye de bilirsin...

Bilinmeyen de var olabileceğinden... Bir şeyin değilmesinin zıddı olmayabileceğinden... Biliriz.

Aydınlanan yüreğin içini de biliriz, dışı kadar. Yansır en güzelinden yüz cemale... Bilmediğimizi yürekten biliriz; olduğu kadar.

Yüreğin ışığının sönmemiş olduğunu üflendiğinde anlarken gökyüzünden, biz bilmesek de O bilir en güzelinden...

Dinle yüreğim sazlar çalınıyor. Duymuyor musun? O zaman “ses” inceden akıyor...

Aksın inceden “ses” yüreğe, sazlar çalsın “hiç”size... Belki gider “son” suza...

Kelebek

Uçurtma sakince uçar. Salınır...
Salınır... Salınır... Salınmalıdır
da... Köşede duran uçurtma,
uçurtma mıdır?

Evrende “boş” yok
derken kastımız, evrende-
ki tüm var olmuşların, var
olma nedenlerini eyleme
dönüştürebilmesiydi; anla-
yana...

Uçurtma bile salınma-
yınca “kendi” olmazken, “in-
san” vurgumuzun insan olmaya
ilişkin değerleri değerlendireme-
mesi “hiç” olur mu?

“Hiç” her şeyin zıddı bilinmezken,
kendinin değillemesi olarak algılanamazken, “boş” kavramı ile ifade
edilen hiç, bazen konumuz da olmalı. Bazen de “hiç”, hem varlığın
değillemesi hem de değillememesi olarak...

Kaç “hiç” anlayışımız var?

Yoksa herkesin “hiç”i kendine mi diyelim? Diyebiliriz de.

Lakin bize düşen “hiç” olabilmeye çalışmakla birlikte, tefekkü-
rü bol okuyucular olarak “kendi” içeriklendirdiğimiz “hiç” hakkında
kavram düzeyinde notlar alarak klavuz da olabilmek... En azından
hedefe oturabilmek...

Nereden Nereye?

Metaforu bol yazıları okumak zor gelir elbette. Bilirim, yine de sevirim... Yazarım, yine de zor derim. "Yazar ne düşündü de böyle dedi" çınlaması kulakları olmasa da yürekleri ve beyni zorlarken okurun da işi en az yazar kadar zordur. İşimiz ne!

Dili zorlayarak, kavram analizi yaparak, sosyal mesaj verebilmek... Araya da felsefe... Tüm bunlar yalın ifadelere dönüştürülerek üstelik... Üst bakış "insan"!

"İnsan" paydasında "hiç"leşebilmek, "hiç" paydasında "insan"laşabilmek... Soyut düşüncenin, en somut bulduğumuz olaylara derin etkisini ifade edebilmek...

İşimiz ne zaman kolay oldu ki?

Kelebekten yola çıkıp, uçurtmanın salınmasını, evrenin "dolu" anlamlılığı içinde "hiç" olabilme yolunda ilerleyebilmek... Pay, payda dengesi "insan" ve "hiç" tefekkürü...

Evrenin zincirleri içinde her şey "hiç"se, "hiç"e çıkmayan ne olabilir ki yolumuzda? Kadın, uçurtma, kelebek, "insan"... Taş, toprak, su, ateş... Hava...

Her şeyin "hiç" yolunda dengede olduğunu bilenlere...

Hep

Şimdi bir şey diyeceğim de yine hep aynı şeyleri yazıyorsun diyenler çıkacaktır da çıkmayabilecektir de... Çıkan fikir olunca, çıkmayabilen de hep fikir olacağından “yine mi” fikrinin pek anlamı olmaya da bilir...

“Hep” aklıma gelir, gelmeyen “hep” akla gelmeye de bileceğinden dilde mi “var” yoksa fikir de mi “var” bilinmeye de bilir. Dilin felsefesinden azıcık nasibini alanlar aslında “hep” bilir... “Hep” bilmeye de bilir.

Belki bir gün “hep” fikirler konuşur belki de “hep” fikirler konuşmaya da bilir. Kim bilir?

Bir mum alevinin sakinliği arasında havanın sessiz geçişi gibidir “hep” fikir geçişleri...

“Hep” de geçer zaten... “Hep” yolda kalmışlığı, ardadalık geçiş üstünlüğü gibidir sessiz geçişte bulunan mum alevinin sakinliği arasındaki havanın... Tersten dersek belki de bilinir, yine, kim bilir?

İnsanlar “hep” bilir. “Hep” bilmeyene rastlayan beri gelsin de az bize de gösterson...

Şimdi yine birileri yazılanları anlayamayacak “hep” anlamayan çıkar zaten. Bu durumda anlayan “hep” yazılanları anlamamış-

tır, ne yazıldığı bilinmediğinden... Yazarın kafasına girilmeyeceğinden... Tek dediğimiz “yazılanlara bakın hep.” Olmadı pembe roman okuyun hep...

Okurlarımdan küsenler de olacaktır, bilirim yine de yazarım. “Hep” kelimelere bakın felsefe sınırlılığında/sızlığında... Bu da “hep” felsefedir; bilene...

Bilimsel bir çalışma olmayacak kadar geniş bir alanda yazarlar da olacaktır “hep”...

Bir “ben” olmamışım şu yalan âlemde, olmaya da bileceğimden rahatım... “Sen” de olmayabileceğinden rahat ol ey okur! Her kim kendini “okur” görürse o okusun...

Birileri de bildiğimizi düşündüğümüz kavramları “hep” düşündürsün... Düşündükçe kavramları genişleten, “okur” benim okurum olsun!

Ne yazıldığının değil, ne düşündürtöldüğünün önemi olsun; iyi olsun!

Yaşamda anlam arayanlar uğramasa da olur, varsın olsun...

Hedefimiz “hep” daim insanlık olsun!

Hangi

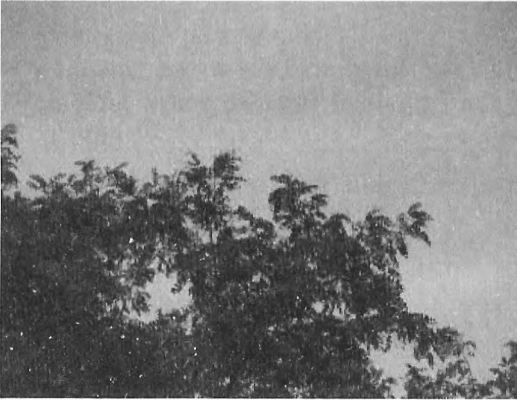
Hangi dağda kurt öldü de bildik...

Sayısını bilmediğimiz kadar dağın yamacındaki kurtlar ölürken, biz neredeydik?

Belki bir kurt daha öldü şu an; nerede öldü dedik mi?

Konuşuyoruz bilmeden, düşünmeden; insanız işte!

Gökyüzüne gönderdiğimiz düşüncelerin ışığında nefes alırken, o ışık sarsa zihnimizi de bildirse bize geri dönüşümünü nefesin...

Giden düşünce gökyüzünde savrulurken akar yeryüzüne... Kim ne kadar nasip lenirse o kadar alır savrulurak akandan...

Gökyüzünden açılan “kapı”dan bakınca bilinir de biz bilmeyiz savrulanın kimden geldiğini... Kapatırız havada hangi kurdun öldüğünü hiç düşünmeden... “San”ki hangi dağda öldüğünü biliyormuşuz gibi.

“Sözün gücü yaşanmışlığından gelir” Derler de neyin, nasıl yaşandığını bilmez savrulanı alanlar gökyüzünden... Herkes kendi işine geldiğini alır, hangi dağda kurt öldüğünü bilmeden.

Ne

“Ne” diyor yürek? “Ne” diyor “ney”... Kim ne duyuyorsa onu diyor “ney”... Duyan ne yaşamış da duymuş düşünmeden, anlık düşünce-ye girmeden. Anların dışını bilmeden...

Hangi dağda kurt ölür de biliriz?

Kimin dağında ne var, ne biliriz?

Dağların eteğindeki yaban eklerini kim düşünür? ekler, kurtla tanışır mı aynı dağdayken?

“Var”dır bilmediğimiz Yaradanın bildiğ... Evrende “boş” var mı? Zihnimizde “boş” var mı?

Anların toplamından bildiğimiz “ne” var?

Bir nefestir yaşamak; “hiç”likte...

Ruh

Hani bazılarının bildiği “tin”, bazılarının aslında çok azının bildiği “geist”... Bizdeki ifadesi yürek olan başlıktasınız şu an. Ruh deyip geçmemek gerek... İnsanoğlunun düşüncesini ifade ettiği günden ta bu yana herkesin günlük diline pelesenk olmuş; ruh... Yenilerde moda olmuş; yürek! İşte buradasınız...

Bedeni hareketlendiren, ne yapacağına karar verdirten, beden dışında düşünülen ancak taa içinde ve her zerresinde yer alan; yürek! Eylemlerin orta yerinde, yaşamı belirleyen, insanı, insan yapan... Daha ne olsun? İnsandan “yol” a çıkarak topluma vardıratan bir çıkış... Yürek!

İçindeki “hiç” bilincinin eylediği, eylerken dinlendirmedeği... Uykuda, “yol” da, oturmada... Her yerde bedeninin görünmeyen içinde; yürek!

Yürek ve Hiç

Tin, geist ve ruh arasındaki derin farklılıklardan uzak, yürek etrafında odaklanan “hiç” lik bilincim sayesinde, ellerim kelimelere can verirken aklımın bir köşesinden geçen yüreğimin içindeki “hiç”

“dur”uşum, durduğu yerde dursaydı bu sözler burayla yazılmazdı elbette.

“Var”dır yazanın bir bildiği deyip okuyanlarla devam ederken, sözlerin bütününe savrulan anları harcamamak da gerekir böyle anlarda.

“Ne”dir yürek ve “hiç” vurgusu sessizce?

Bilmediğini bilen yüreği konuşturan, eyleyen bir “dur”uşun yansıması mıdır? “Hiç” yaşarken “hep”... Yeni bir kelime oyunu mudur, yoksa kelimeler zaten her atışta başka bir noktayı mı gösterir? Belki de her kelime aslında bir cümledir... Anlayana.

Koca bir sayfa yazının içinden seçip alınan bir kelime midir derdin içini bildiren; bulabilene...

Sözün gücü ne kadarsa o kadardır; buradaki “hiç”... Yaşamdakinin iletilmesinde zerre bile olmayan “dur”uşla üstelik.

Yürekte can bulan “ben”deki “hiç” ... Yüreğinde can bulduğum “sen”deki “hiç” arasındaki derin bağlılık mıdır, insanı yaşamda “insan” yapan? Anların bütününde insanları “var” kıldırtan, sokakları “can”lı kılan...

Yaşanmışlıktan da değil belki yaşamışlıktan... Cümlelerin konfigürasyonu... Kim bilir?

İşte!

Hangi
işte,
han-
gi “iş”ti...
Cümlelerin “iş”i ise
derdimiz; işte bu!

Kelimelerle oynarken eğlenilir
miymiş?

“Hiç”iz vesselam, derdimiz işte bu!

“Her”ler gündem dışıyken anlamlıdır bizim yazılarda. Bilen bilir, bilmeyen neyi biliyorsa onu bilir... Ne diyebiliriz ki “hiç” derdimizken üstelik.

Oldu

Aslında “ol”an ile “ol”mamış olan arasındaki dertleri bize bildiren yürek kıvrımlarının derinliği midir yine söyleten?

Anlayabilenler, anlayamayanlar arasında metafor krizi çıkmışken ne de “iş”e yarar bu yazıların tümü!

Yaşam dedikleri aslında metafor krizi değil midir? Tırnak içine almadığımız yeni anlamları, dertlerin ışığında dillendirmeden nefes almaya devam etmenin getirisi...

Ey derdi veren derman sahibi; dinle buradayım “hiç”imle... Anlatacak derman, söyleyecek söz, bildirecek lütuf... İnsanız işte!

Hep dediler “her” çıktı, her dediler “hep” çıktı... Ama “hiç” çıkmadı yürekte, yaşamda...

“Kapı”da “hiç”iz vesselam. Bilin ya da bilmeyin. Yaradan bil-
sin “kapı”daki “dur”uşu... Kul bilmez ki gelen “ses”i... Duymadıkça.

“Ben”deki “sen”, “sen”deki “ben” arasındaki “ol”uş farkını...
“Ol”muşluğunu düşünmüş farkını... Duymadıkça...

Dinle neyden... Duy neyden... Duyabilene...

“Zıl” kimin için çalışıyor insanoğlu... Sessizce duyulansa “zil”,
sessizce “dur”mak gerekmiyor mu Yaradanın karşısında en incesi-
den...

İşte bu derdimiz; çözebilene...

Çağrı

Çağrıldıysan gelecek-
sin, giderken aslında,
gelen!

Bazı gitmeler
gelmeştir çağrıya koşar
adım... “Hiç”e koşar gi-
bidir gitmeler; anlaya-
na...

“Zil”i duyan ve
duymayanların sessiz
gidişi hakikate doğru...
Belki de bilmeden koş-
mak gibidir böyle gitmeler...

Toprağa doğru koşar adım gitmeleri yaşarken hissetmektir;
“hiç”bilinci! Bilmeseniz de nafile dedikleri...

Esas olan bilmektir vesselam... Bilerek gitmek “hiç” bilinci
ile...

“Kapı”

Durduğu yere bakmadan “dur”mak gibidir giderken gelme-
yen. En somutundan ifade ile “hiç”liğini bilmeyen...

“Can” bile O istediğinden alınırken ne senin ki?

Gülün solmayan “dur”uşu mu bize anlatacak, yoksa dikenin
“dur”uşu mu? Her şey bildiklerimiz mi, “hiç”liğimiz mi? Sözlerin
tümü mü?

“Kapı”yı anlatacak onlarca kelime yığını arasında “dur”uşu seçmemiz tesadüf olabilir mi? “Dur”duğunda “kapı” açılır da bilme-yen girmez mi demeliydik? “Dur”madan girilir mi “kapı”dan?

Bol sorulu, bol mesaj kaygılı kelimeler cümlelere dönüşürken, ne de anlamlıdır “can”ın bile emanet olduğu...

Ruh, tin, geist arasında gidip gelen anlam karmaşası içinden çıkan bir yürek mi bize öğretecek “kapı”daki “dur”uşu?

Belki de en azından “dur”duracak!

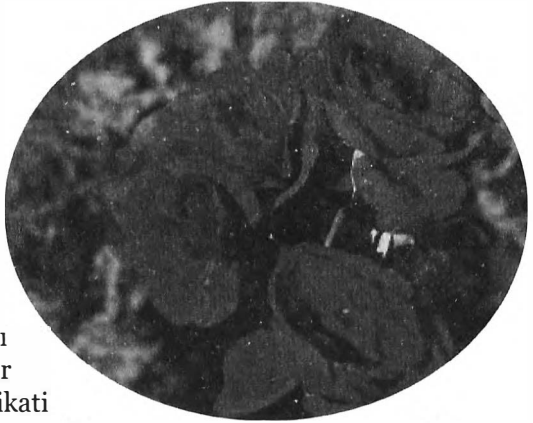
Yürek deyip geçmemek gerekir; bilene...

Hakikatin gerçeklikten ötede, derinliğini ve değişmezliğini bilmeyen neylesin “kapı”da “dur”mayı...

Sözler tavana vururken yüreğe giremediği anlardır “dur”mayanın bakışındaki zaman. Biz bilmeyiz O bilir...

De ki!

Sözler gökyüzünden savrulurken nasibi- ne ne düşerse onu alabilenlerin, “hiç” olmuşluğunu bilmeden yaşaması kadar, yaşama acı katan, acıyı da katık eden başka bir durum tanımam. Hakikati bilmeden yaşayanların “san”ki yormuş gibi davranması kadar yaşama renksizlik veren durum da tanımam. Aslında böyle insanları tanımam! İnsanınız işte!

De ki tanıdım. De ki tanıdık. De ki tanıdılar! De ki tanıyamadık!

Arı bir ifade ile; “tanımasak mıydık?”

TANIŞ

“İnsan”ız ve tanırız. İnsan, “insan”ı tanır. Yürekleri tanımasa da, insanı tanıyanlar arasında kalmışlığın derin acısı sarsa da...

“Tanı” konarak tanınan “can”lar ile, “tanı”dıkça yüreklere konmayan “can”lar arasındaki derin uçurumun, gökyüzünden savrulanların nasibine düşeni alabilenlerle aynı “insan”lar olduğunu bilememek zor olsa gerek. Herkes havaya zıplayamıyor ya! Her şey nasiple...

De ki tanıdım. De ki tanıdık. De ki tanıdılar! De ki tanıyamadık!

Aslında ne diyoruz ki? “Hiç”iz vesselam...

BUL Kİ!

Hakikat “kapı”sında “dur”mak kadar gerçekliğin hakikatte açılan “kapı”sında “bul”unmak da bir iş... Önemli bir iş... Eğer “bul”duysak “dur”uruz... “Dur”manın ilerleme olduğunu bilerek üstelik.

Yine diller eyler de bilmez dilin ne dillendirdiğini eller... Bilmese de olur. Bilen dil, yürekten aktıkça sözleri dillese, ellere ne? Eller açılmış “hiç” olmuş “kapı”da...

Bul ki nerdesin? Bul ki, gökyüzüne inedin! İndiğin gökyüzünden “son”suza gidesin... De ki buldun! Kaybolmayasın...

Tut ipin ucunu, yürek sırrına ererek... Gökyüzüne inerek... Gökyüzünden savrulanları alabilerek... İnsanız işte!

Bak

Gördün mü gökyüzüne inerken “kendi”ni... “Kendi”nde olan yansımayı... O baktığın yer görünmezken, yürekten aktı mı “hiç” “kendi”n...

Her bir hücrene dolanmış bir “yok” oluşun getirisi mi bizi söyleten yine? “Kendi”ne “hiç”liğin kadar baktın mı “hiç”

Bakmadıysan
“bak”, yürekten sızan
yansımanla ey “can”

Görebilmen için
“hiç”liğin “kapı”sında
“dur”! Bekleme yapma-
dan, bekle!

“Bak”abilene aşk
olsun...

AŞK

Derinlikse bir aş-
kın yansıması, odur yü-

rekteki “dur”uşu... “Hiç”liğin “dur”uşu!

Koca bir halat olmuş yürekten akan, gökyüzüne inerken de,
“sen” bilmeden yaşadın ey “can”

Nasıl bilirdin ki “bak”madan hakikate... Nasibindeki “hiç”lik
bilinci kadar yaşadın da “bak”amadın bilmeden...

“Bak”anlar “bak”mayanlar arasında gidip gelen yansıma da
değil sözlerin bütünündeki “dur”uş...

Belki bir çocuk hissedışı kadar saf ve anlamlı; kim bilir?

Gerçeklikten öte bir “dur”uştur hakikat “kapı”sı... İlerlerken bekleme yapar derinlerden sızan gökyüzüne.

Hissedişi yansıyan bir yürektir “insan”.

En derininden bir hissediş, her an huzurla bağlandığı gökyüzünden esintiye, nereden eserse de değil, “kapı”da dururken.

Mutluluk huzurdur “kapı”da. Aşk huzurdur, en güzelinden sessizce gülümsetir yüreği de bilmezler “bak”mayanlar. Nasıl bilsin ki “bak”mayan “kapı”ya.

Oyalanmak da değil belki hissedememek; kim bilir?

“Aşk”a dair bir çözümlemedir sözlerin yukarısı. Bilen bilir hakikat “kapı”sında “dur”urken, bilmeyen nasibindeki derinsizliği alır toprağa yüz sürerken elleri.

Neylesin ey “can” “bak”mak da Yaradanın lütfu iken...

Dert

Dert dediğın nedir ki ey “can”!

Yaradan sevmiş de “hiç”liğini bilsin demiş... Belki bilmediğinden zor gelmiş; kim bilir?

“Aşk”ı bilmemiş de “san”ki bilmiş gibiymiş... Yaradan bilmiş daha ne olsun?

“Bir” demiş
bir “can”, öylece
kalsın bilmeden
demiş. “Hiç”liğini
bilmeden “Bir”
denir miymiş?

Hani en derininden akan bir
yürek sızısı gibi
kalmış; “hiç”liği,
bilmeden...

Seven,
sevdiğinden sorulunca, hakikat
“kapı”sına “bak”an nasibinden almış yansımayı... Nasıl almasın ki?

Öylece de yaşanmazmış ki?

ÖYLE

Kavramları içeriklendirince pek anlamlı bir lügat çıkmış, bilmeden; anlayana...

“Peki, öyle olsun” demiş sakince “Bir” ...

Bazen öyle olur bazen de böyle ama hep O ne derse o olur. Gökyüzüne kimi inerken kimi sadece “bak”ar ansızın bir sıklıkla. Ki o sıklık değil “Bir”e çıkan...

“Hiç”liğimden öte yazmam da bilmez okuyan. Öyle sıkça bir “bak”mak değildir yazıların getirisi yüreğe.

Öylece değil “Birlece” “dur”uş!

Durduğun yer hakikat “kapı”sı değilse “boş”tur yansıyan... Nefes almak mıdır yaşamak?

Nefes alırken içine çektiğin gökyüzü müdür bizi söyleten?

Akan bir derinliğin bitemezliği mi yazdıran dert olmuş kavrayış...

“Bir” “ben” var benden derine akan... Buradaki “ben” herkesin “kendi”si!

Derdimiz dert olmuş “kendi”ni bilene... “Hiç”liğini söyleyebilene... Söyleyemeyene vermemiş O; kim ne yapsın?

Yağ

Her şey duyulmadan “bak”ılabilen bir “zil” ile başladı. Yürek “zil”le çınlayınca yansıdı; “Hiç”

Bir “Ney”dir derdi döndüren kelimeye... O “ney” ki yüreğin her bir kıvrımını harekete geçiren duyulmadan çalan “zil” sesi gibi titreten...

Yağar bir “ney” yüreğe, alabildiğin kadardır “sen”de “kalan”...

Dene

Kâinatın bütününe yolculuk öyle kolay ki... Gözlerini kapat ve dene.

Her deneme başka bir âleme götürürken ansızın yer değiştirme de kolaydır. Gökyüzüne inerken her bir âlem bir başka âlemin devamında da değildir... Sonsuzluk dedikleri...

“Hiç” yolcuları kalmasın da ne kalsın? “Kapı”da!

Beklenen “kapı” açılırken sonsuza, kâinatın tüm evreleri, zamanların da ötesinde tüm “can”ları birer birer zamansızlığın içinde “yok” ederken ne de keyiflidir yürek; kim bilir?

Keyif

Huzurda buldum keyfin tadını... O huzur ki sonsuz bitmemişliği yüreğe döktüren bir “dur”uşta; bilene...

Yazılanların üst dilde değil yürekte yansıdığını bilen bir “ney” gibidir döndüren harfleri... Bu daha büyük bir keyiftir; çözebilene...

“Dur”duğun yer hakikatin “kapı”sı ise huzur baş tacı olmuş gelir en güzelinden yüz cemale... Herkes görür sığ gökyüzü fatihi de olsa.

Göründüğü gibi yansır, bilinemediği gibi hissedilir; “NEY”

“NEY”; keyiftir... Huzur yanında hediye... “Kapı” önünde beklerken dinlenen... İlerleten.

İlerlemenin derinlere inme olduğunu bilebilenlerle “yol”lar akarken anlamlıdır; “HİÇ”mek...

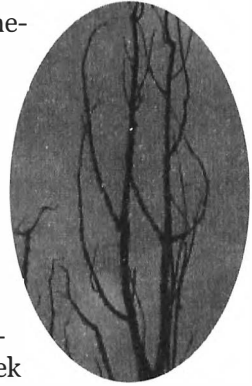
“HİÇ” bilerek yaşamak kadar, gökyüzünü serinleten bir durum olmamasından anlamlı ne olabilir?

Yaradanın verdiği lütfun getirisi...”Can”a çıkan “yol”da. Daha ne olsun?

“Hiç”elim

Karanlıkların bile aydınlığı çağrıştığını bilme-
yenlere tek laf etmeden “Hiç”elim.

Kelimelerle oynamayı seviyorum .
Üzerinde oynadığım kelimelere ” kendimce”
anlam yüklemeyi daha çok seviyorum. Hele
bir de yüklediğim anlamı çözen akıllar olun-
ca mutluluk yüreğime sımsıkı yerleşiyor.
Çünkü biliyorum ki sonsuz güç aslında uzak-
larda bir yerlerde değil; içimizde. İçimizin en
ucra sadece bizim ulaşabileceğimiz derinle-
rinde. İstersek kullanabileceğimiz, istemezsek
“hiç” ilişmeyeceğimiz... Farkında olmayanlar za-
ten burada olmadığından rahat yazıyorum.

Karanlıklar tersine çağrışımla aydınlığı çağrıştırır; bilene...
Çağrışımın sadece “düz” olmaya da bileceği savından hareketle... Bu
hareket “düz”ene bir hareket değil, tersine, tersten yaşama bakışın
aydın bir duruşu aslında.

Karanlığın içinde aydınlığı çağrıştırarak yaşamayı becerebil-
mektir aslında “hiç”erek yaşamak... “Hiç”i yaşama katarak... Süreci
yaşayarak... Adeta varlığın içinde yokluğu görebilmenin diğer bir ke-
lime ile anlatımı gibidir sözlerimin bütünü. Hani çok da somut ya-
zasım yok lakin örnek isteyenler için; çok zenginken ekmek almaya
çabalamak gibi... En azından ekmek alırken “para” aslında yokmuş
gibi...

Felsefeye devamla...

Üst dilde metafor kullanarak dille oynarken, bir taraftan da yaşama ilişkin en net olmazsa olmazı derin bir “dil”le ancak yalın ifadelerle anlatırken duruşumuz gibi... “Hiç”mek boyunca yapacağımız gibi...

Yazılarda herkese hitap etmek gibi derdimin çok da olmadığını anlayanlar için özgün tarzla, içten bir duruşla, derinlerden dille ve yalın ifadelerle yolumuza devam edeceğimizi bildirmek gibi bir görevim olmamasına rağmen bazen okuyanı rahatlatmak da gerekebilir diye düşünürüm. Travmalarla baş başa bıraktırıp okumayı “ertelememeniz” için... Ertelenen bir daha okunmaz savından hareketle...

Evet okunmayı istiyorum. Her yazar ister; bilirim. Aslında benim gibi “küçük ve acemi” yazarlar daha çok okunmayı isterler bunu daha iyi bilirim. Bildiğim başka bir şey de okuyanın duruşu... Yazdıklarım benden, benim gibi düşünenlere özel bir mektup olduğundan herkese açık bir mektubu yazmayı düşünmediğimden okuyan herkes özeldir. Aslında okuyabilen... Aslında dünyama girerek, nesneleştirdiğim dünyamda kendi dünyasını bularak... Bulamıyorsanız bence zorlamayın zamanı.

Karanlıkların içindeki aydınlığı bulanlar... Yaşamsal bir ifade ile derdin içinde dermanı görebilenler...

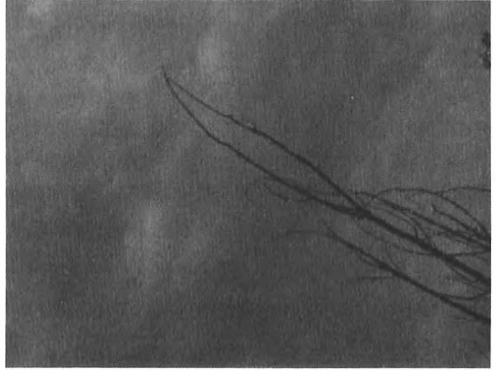
“Dert nedir?” Sorusu anlamını yitirmeli aslında yürekte. Dert insana dert gibi gelen her şeydir. Kimin derdi büyük, kimin ki küçük gibi sığ bir ifade buraya yakışmazdı zaten. Duyguların reddedilmemesi... Dert deniyorsa derttir durum, “karanlıktayım” deniyorsa “karanlıktadır” yürek... Ötesi yüreğin yok sayılmasıdır içindekilerle birlikte...Biz o noktada yokuz. Bizim meselemiz aslında tam da bu noktada...

Dert dediğimiz şeylerin insandaki iz düşümü olan karanlığın içindeki aydınlık... Aslında yüreğe dönüş... Derinlere dalış... Dalıp dalıp çıkış... Her çıktığında aydınlığa daha çok yaklaşmanın verdiği derin tad ve “Hiç”erek yaşamak

Bir

Her şey bir “hiç” penceresi açmışken hakikatin “kapı”sında, BİR bekler...”Sen” ilerlerken bekleyerek, “hiç” bildin; bakabilene...

Durduğu yere bakmadan “dur”mak gibidir giderken beklemeyen... Aslında gelmeyen... “Hiç”liğini bilmeyen...

Hakikatin derinliğini ve değişmezliğini bilmeyen neyler de, neylediğini bilmez; beklemediğinden...

Her şey “BİR”dir. “Bir” tek mabut... Ötesi olmayan, berisi de...

“De ki O’dur” “O’nun dengi yoktur”

Tevhid-i Şühud deseydik kendi lüğatimiz bilinmezdi de ondan yazdık... Belki “Bir”i tanımayan farkında olmadan tadar istedik... İyi ettik. Tuhafılıktan öte bir “dur”uşla kelimeleri kelimeler ile oynatıp akıldan önce yüreğe geçirmeyi denedik...

Dünyada ahireti görebilenlerin, gerçek muvaffık olmayanlardan paradigma ötesi bir farklılıkla ayrıldığını yazarken zorlanmadık. Bildik ki “insan” yürektir, “can” taşır emanet...

Vakti gelince en güzele teslim edeceği en güzel amelleri yüreğinde... “Bir”e sözle değil “kapı”da “dur”ararak ilerleyenlerin eylediği gibi.

Hem düşüncede hem sözde “Bir”... Ötesiz bir zamanda gökyüzüne inerken hissedilen yegâne iradeci... “O”

“O” “Bir”dir. Tevhid-i Rububiyet ile Tevhid-i Ülûhiyet bağlantısını yürekte yaşamadan “Hiç”ebilmek ne mümkün? “Hiç” eyleyebilir miyiz? Eylediğimiz “hiç” olur mu?

“Tek”den mabuda ulaştıran bir derin “yol”, kelimelerin toplamından akılda kalıp yüreğe geçen. Gökyüzünden bir nefes eşliğinden aldığı aşkla...

Yeter ki aşk olsun!

Aşk olmayınca “boş” yoksa evrende, bilen bilmeyene desin bir nefes gök/yerin “hiç”liğinde... İşte bunun adı “sen” olsun! Daha ne olsun!

“Bir” her şey olsun “sen” “hiç”ken!

Ötesizse sözlerin tümü, geriye son söz olsun; La İlahe illallah

Kalın Hayırla...

Reyhan GAZEL

Hiç yolcusu

Gün bugündür ey dost... "Hiç" olmaya "var" mısın?

"Kendi"ne "hiç"liğin kadar baktın mı hiç...

Bul ki nerdesin? Bul ki gökyüzüne inedin! İndiğin gökyüzünden
"son"suza gidesin... De ki buldun! Kaybolmayasın... Biliriz ki yetmez
çoğu anda aklın yanına "hiç" ekledikçe...

Bir gün ya da bir an... Fark etmez. Zaman denen, kendimizdeki
bölünmüşlüğü hissettiğimiz nokta... O noktadan başlayarak "Hiç"
ersiniz, eğer yoksanız...

Kimiz ki?

"İnsan" olmaya çalışmaktan öte...

Ebabil

ISBN 978-9944-446-85-3

9 789944 446853

www.ebabilayinlari.com